

Illustreret Tidende.

Nr. 472.]

Udkommer hver Søndag.

— Kjøbenhavn den 11. October 1868. —

2 Rdt. Kvartalet.

[10de Bind.

Indhold.

Dronning Isabella II af Spanien. — Manchesterne, af B.-h. (Fortsat.) — Rapningen ved Bellerue. — Carlshans-Gaden i Christiania, af T. — Præmiekyddningen i Stockholm. — Rubbens. Et Rejseindtryk af Gg. — Sammenføjningen af Luisens Palæus. Tillæg: Ugens Politik. — Beskjendtgjørelser.

Dronning Isabella II af Spanien.

Der er forløbet femogtredivte Aar, siden Dronning Isabella besteg Spaniens Throne, og selv er hun ikke synderlig ældre, idet hun den 10de ds. fyldte sit otteogtredivte Aar. Hendes Regering har været en lang Række af Ulykker for Spanien, en Række af Borgerkrige, Statscoup og Revolutioner; men den første Periode, for hvilken Ansvarer ikke hviler paa hende, var dog, trods alle de Lidelser, som det spanske Folk gik igennem, den lykkeligste i hendes Regerings-tid, fordi hendes Underfaatter nærede Haab om at gaee en lys og glædelig Fremtid imøde, naar det først var lykkedes at bestaae hendes Throne. Isabella skulde ikke have bestegit Thronen efter den bestaaende Arvelov, som var agnatisk, og det var denne Forandring i Thronfølgen, der medførte, at hendes Regering indviedes med en langvarig Borgerkrig. Efterat hendes Fader Kong Ferdinand VII for tredje Gang var bleven Enkemand, uden at han i noget af disse Ægteskaber havde faaet Børn, giftede han sig i Aaret 1829 for fjerde Gang med Prindsesse Marie Christine, en Datter af Kong Frans I af Neapel, og da han fik Udsigt til Livsarvinger af dette Ægteskab, ophævede han i 1830 den hidtil bestaaende Arvelov, ifølge hvilken hans Broder Don Carlos skulde have bestegit Thronen. Denne Forandring foretoges med Samtykke af Cortes, som allerede for flere Aar tilbage havde opfordret Kongen til at foretage Strid, som udelukkede Don Carlos fra Thronen, fordi denne havde gjort sig forhadet af Folket ved sin Forskærlighed for Geistligheden og sin despotiske Charakter. Don Carlos negtede imidlertid at give Afkald paa sin Arveret, og han optraadte allerede i Broderens levende Live saaledes, at en Borgerkrig med Sikkerhed kunde forudsæes. Ved Kong Ferdinands saa Aar efter indtraadte Død, den 29de September 1833, plantede Don Carlos virkelig ogsaa strag Oprørsfanen, hvilket han selv kaldte at gribe til Vaaben for sine legitime Rettigheder, og de absolutistiske Hoffer vare heri ganske enige med ham; thi han var for dem den lovlige Konge, medens de negtede at anerkende Isabella.

I de syv Aar, medens Borgerkrigen varede, styredes Landet af Enkedronning Christine i Overensstemmelse med den før Ferdinand VII's Død truffne Bestemmelse

om Regentstabet, og det var ligeledes hende, som skulde lede den unge Dronnings Opdragelse. Det gamle Ordsprog, at Æblet ikke falder langt fra Stammen, der vidner om en rodfæstet Tro paa, at moralste og umoralste Egenstaber ligesaa vel som physiske Fortrin og Mangler ofte gaee i Arv fra Forældre til Børn, slog ialtsald til her. Begge de to Damer, under hvis Skjorteregimente Spanien til sin Ulykke har staaet i saamange Aar, have nemlig de samme Grundtræk i Charakteren: Troløshed, Bigotteri og Sandsjællighed, og Ferdinand VII stod ikke tilbage for sin Gemalinde, idetmindste hvad Troløshed og Bigotteri angaaer; men for hans Vedkommende maa dog bemærkes, at han temmelig almindeligt blot i reent juridisk Forstand betragtes som Isabellas Fader. Der kan ingen Tvivl være om, at Enkedronningen kun var lidet flittet til at vejlede sin Datter, om hun ellers personligt befattede sig hermed, hvad enten man seer hen til det Exempel, som hun gav, eller til de Grundsatninger, som hun hylkede; men

hun blev allerede tidligt flittet fra Isabella, idet Spartero i 1840 tvang Christine til at forlade Spanien, gjorde sig selv til Regent og gav den unge Dronning en Formynder, som skulde tage sig af hendes Opdragelse. Denne Ordning varede imidlertid kun et Par Aar, og det er desuden et stort Spørgsmaal, om den spanske Etikette, der vedblev at have et fuldstændigt antikveret Præg, tillod Nogen udenfor Hoffets første Kredse at føre et saa stadigt Lidsyn med Dronningen, at der kunde sees nogen varig Indvirkning paa hele hendes Aandsretning. Hun har efter al Sandsjællighed faaet en occidentalisk Serailopdragelse, der foalte hendes gode Anlæg, bibragte hende de overdreveneste Forestillinger om hendes Ufeilbarhed overfor alle Andre end Skriftefaderen og fyldte hendes Hoved med alle de forstruede og bigotte Ideer, som førte til hendes Undergang. Man seer idetmindste ofte den Anskuelse fremfat, at en slet Opdragelse væsentlig er Skyld i de sørgelige Egenstaber, som hun lagde for Dagen, da hun

selv overtog Regeringen, idet man snarere havde udviklet hendes flette Tilbøieligheder end lagt Baand paa dem. En Correspondent til «La Gironde», et fransk Blad, der er i allerhøieste Grad ugunstigt stemt imod Dronning Isabella, var Vidne til hendes Ankomst til Frankrig, og skriver i den Anledning: „Jeg havde ofte hørt tale om Udtrykket i hendes Ansigt, og jeg maa tilstaae, at jeg ikke ventede at finde det saa ædelt, som Tilfældet er. Jeg skal ikke her dvæle ved denne ulykkelige Kones politiske eller private Feil, men jeg vil bestandigt have den Overbevisning, at hvis hun havde levet i andre Omgivelser, vilde hun ganske anderledes have baaret det Scepter, som hendes Folk havde betroet hende, et Scepter, der drappede af Borgerkrigens Blod, og som hun ved sin Bortgang efterlader endnu blodigere. Hendes Dine vare røde af en sønløs Nat og af de i de sidste Dage udgydte Taarer, saa at det ikke var muligt for mig rigtigt at gribe deres fulde Udtryk; men hendes Træk røbede en ganske ualmindelig Energi trods den stærkt udprægede Sandsjællighed, som Underlæben gav dem. Det var klart, at den sidste Tids Begivenheder havde gjort et stærkt Indtryk paa hende, men hun saae ingenlunde modløs ud.“

Foruden en daarlige Opdragelse kan endnu til Undskyldning for Dronning Isabella anføres et høist ulykkeligt Giftermaal. Der er kun forløbet en Snees Aar, siden dette Giftermaal fandt Sted, og dog vare Forholdene dengang saa forskjellige fra de nuværende, at det behandles som et overordentligt vigtigt Anliggende og satte alle Cabinetterne i Bevægelse. Frankrig, hvor Guizot under Louis Philippe ledede de udenrigste Anliggender, ønskede at give hende en orleanst Prinds til Ægteskalle; men Guizot vedde ikke at gjøre det, da det kom til Stykket, fordi

Dronning Isabella II af Spanien.

han frygtede for at støde England altfor stærkt for Hovedet, og han lod sig da nøie med at tilvejebringe en Forbindelse imellem Louis Philipps yngste Søn, Hertugen af Montpensier, og Dronningens Søster, Infantinde Louise. Til Gjengjæld for denne Indrømmelse, som dog langt fra tilfredsstillende England, fordrede Guizot imidlertid, at Isabella ikke maatte giftes med en fremmed Prinds, og som Offer for denne antikværede Politik blev den unge livsfriske Dronning smeddet sammen med sin Fætter, Don Francisco de Assisi, en sølle Stakkel, der næsten var bleven idiotisk af Bigotteri og hverken kunde øve nogen Indflydelse paa sin unge Hustruens Tænkemaade og Charakter, eller staae hende bi med Raad under de store politiske Vanskeligheder, som den nylig besættede Throne endnu havde at overvinde. Dette Giftermaal havde til Følge, at Favoritvæsenet fik Indpas i det kongelige Slot, og det gik fortræffeligt sammen med det stadigt tiltagende Bigotteri, idet Dronningen ideligt sølte Trængsel til at gjøre Bod for sine Synder og modtage Kirkes Absolution. Angivelserne om Favoriternes Antal lyde næsten utrolige. Vist er det, at de ideligt stiftede; men Grunden til, at Isabella ikke engang i dette Forhold kunde vinde Stabilitet, maa dog maastee mindre søges i en fuldstændig moralsk Fordærvelse hos hende, end i hendes altformaaende geistlige Dmgiwelsers Frygt for, at Nogen skulde faae Herredømme over hende paa deres Bekostning. Saa snart det viste sig, at en Favorit øvede Indflydelse paa Dronningens Beslutninger i politiske Anliggender, blev han nemlig hurtigt fjernet, og en Efterfølger præfenteredes for at slukke Sorgen, der især paa ganske faa Undtagelser nær var yderst forvarig. Trods alle disse mislige Forhold gik det dog nogenlunde godt i Begyndelsen af Isabellas Regering. Hun var ved Omstændighedernes Magt bleven nøie knyttet til det liberale Parti; det var dette, som havde opretholdt den vækkende Throne og udgydt sit Blod for hende, medens de Reactionaire og de Clerikale havde kæmpet imod hende. So mere Mindet om Borgerkrigen afblegedes, og jo fastere Thronen blev, desto mere aabenbart hylbede Isabella imidlertid de Principer, i hvis Navn Tilhængerne af hendes overvundne Onkel havde grebet til Vaaben imod hende. Hun belønnede de Mænd, som havde kæmpet for hende, med den største Uafnæmmelighed, forraaede dem og sammenførte sig imod dem, naar hun nød sig til at tage imod deres Tjenester, medens hun anbragte flere af de mest udprægede Carlister i høie Stillinger. Naar Spanien havde et Ministerium, som hun havde sammensat efter sit eget Hoved, blev det regeret med den største Vilkaarlighed og hjemføgt af den vildeste Reaction. Evang Cortes hende til at omgive sig med liberale Ministre, var det ikke med dem, men med Hofkamarillaen, at hun raadførte sig, og alle deres Forslag mødte Uvillie eller bestemt Modstand.

Omtrent i Midten af hendes Regeringstid indtraadte der et Omslag, som kunde have frelst hende, naar hun havde haat det rette Blik for den Fare, hvori hun søvede, og var gaaet i sig selv. Det var, da O'Donnell i 1854 i Forening med flere andre Generaler, hvoraf nogle ogsaa havde spillet en Rolle i den sidste Revolution, styrkede det reactionaire Ministerium Sartorius og tvang Dronningen til at følge et andet Regeringssystem. Det havde staaet i O'Donnells Magt at styrte hende fra Thronen, men han gjorde det ikke, og hun lovede paa det Høitideligste, at hun fra nu af vilde regere som constitutionel Dronning, hvilket Løfte hun til sin egen Fordærvelse brød, saasnart hun ustraffet troede at kunne gjøre det. I to Aar var O'Donnell, først som Krigsminister og derefter som Conseilspresident, Sjælen i Regeringen, stjændt Espartero længe havde Sæde i den, og da han efter den Tids Forløb havde tilvejebragt nogenlunde faste Tilstande, lod Dronningen ham vide, at hun ikke længere havde Brug for hans Tjeneste. Ved den Audiens, som O'Donnell i den Anledning havde hos Isabella, yttrede han nogle Ord, hvis Sandhed paa en slaaende Maade har bekræftet sig. „Sennora,“ sagde han, „tænk nøie over, hvilken Vej De staaer i Begreb med at staae ind paa; den fører til Absolutismen, og fra Absolutismen til Revolutionen. Jeg taler ikke for mig selv; thi jeg har Alt, hvad et Menneske kun kan ønske. Jeg er rig, jeg er Greve, jeg har naaet det militaire Hierarchies høieste Trin; men jeg taler for Dem, i Deres Interesse. Historien vil være retfærdig imod mig og give mig det Vidnesbyrd, at jeg ved min Virksomhed i den sidste Tid har gjort mig fortjent af Thronens Sag. Troer De, Sennora, at De i et vanskeligt Dieblit vil finde Venner som de Mænd, af hvilke det nuværende Cabinet bestaaer? Den Mand, der talte saaledes, er for ikke længe siden død i Landsflygtighed. Han kom gjentagne Gange til Koret igjen, men han kunde ikke holde sig, da Dronning Isabella kun betragtede ham som et Nødanfer. O'Donnell er bleven stærkt angreben, fordi han holdt Spanien i stramme Tøiler; men han havde ialtsald et System, han var en god Patriot og nærved et brendende Onske om at have sit Fædreland op af dens Fornedrelse. Det taler i høi Grad til hans Fordeel, at Napoleon III indstændigt tilraadede Dronningen at søge sin Støtte hos ham; men trods denne Ubefaling var han, ligesaa lidt som andre Statsmænd, der havde faste Anskuelse

og bestemt Villie, istand til at holde sig. Isabella habede netop Alt, hvad der satte Grændser for hendes Luner og Vilkaarlighed, hvad enten Modstanden kom fra en energisk Personlighed eller fra et ministerielt Program. Der var kun to Raadgivere, til hvilke hun laante Dre, og begge øvede den ulykkeligste Indflydelse paa hende. Den ene var Jesuiten Claret, som stadigt stirrede op imod Himmelen og ydmygt forsikrede, at han ikke bestættede sig med denne Verdens Anliggender, stjændt han indfattede og afsatte Ministerier; den anden, Nonnen Patrocinio, der for endel Aar siden blev overbevist om et plump Bedrageri, idet hun opspandt det Eventyr, som selv i Spanien var for stærkt til at kunne finde Tiltro, at hun paa en mirakuløs Maade havde faaet den „hellige Somsrens syv Wunder“ paa sit Legeme. Der blev foretaget en Lægeundersøgelse, som konstaterede Bedrageriet, og efterat hun selv var gaaet til Bekjendelse, underkastedes hun en streng Klosterstraf; men desuagtet vedblev hun at være Isabellas fortroligste Veninde.

Da O'Donnell sidste Gang kom til Koret, sikrede han sig et Dictatur, men kun midlertidigt og med Kammerets Samtykke. Hvorvidt det virkelig var nødvendigt, at han satte denne overordentlige Foranstaltning igjennem, har der herfor meget deelte Meninger om; men vist er det, at der herved banedes Vej for den voldsomste Reaction, som Spanien nogensinde er blevet hjemføgt af. Der udbrød Ratten imellem den 1de og 2de Juni 1866 en Opstand i Madrid, og da O'Donnell fuldstændigt havde undertrykt den, viste Isabella sig atter i det gamle Lys; hun takkede O'Donnell for hans Tjeneste og lod Narvaez danne et Ministerium. Den overordentlige Magt, som O'Donnell midlertidigt havde sikret Kronen for at benytte den paa sin Maade, kom saaledes i andre Hænder, og den blev misbrugt paa det Skrækkeligste. Isabella havde nu faaet et Ministerium efter sit eget Sind og raadede grusomt imod alle dem, som havde modsat sig Absolutismens Gjenoprettelse. Antallet af de Personer, som hun lod transportere til de canariske Øer, Philippinerne og forskellige andre Steder, angives til tretusinde, hvoriblandt Deputeretkammerets Præsident Rios Rosas og mange Deputerede, fordi de protesterede imod, at Dronningen langt overstred Grændserne for den overordentlige Myndighed, som Cortes midlertidigt havde tilstaaet hende. Alle Oppositionsblade undertrykkes, og Redacturerne bleve fastede i Kængsel eller jagne ud af Landet. Hæren blev udrenset efter en storartet Maalestok, og det blev forkyndt, at fra nu af vilde enhver Modstand blive kuet med alle de Midler, som stod til Regeringens Raadighed. Den Mand, som laante sit Navn til disse Volds handlinger, var en Olding, der længe havde været Chef for de Doctrinaire i Spanien og under Louis Philippe stod i høi Gunst hos sine Meningsfæller i Frankrig. Narvaez troede virkelig, at han endnu bestandigt var liberal, og forsøgte ikke nogen Leilighed til at udtale det, en Forsikring, der naturligvis led som Gaan i den underkuede Nations Øren.

Om Narvaez kunde have opretholdt sit System, dersom han havde levet, er et stort Spørgsmaal; men vist er det, at der efter hans Død, som indtraf den 23de April dette Aar, kun herskede een Mening om, at nu havde Rødselsregimentet en Ende. Narvaez havde nemlig fra gammel Tid af den Fordeel, at han stod i Anseelse hos Hæren, og det var ikke muligt for Dronningen at finde noget Rødselsregiment, som i dette Punkt kunde erstatte ham. Hun maatte overdrage Conseilspresidentiet til Gonzales Bravo, en veltalende Advokat, der var almindeligt forhadet paa Grund af sit Vandkæber og nok forskød yderligere at forbitte sine Modstandere, men ikke at holde dem nede. Isabella synes selv at have haat en Anseelse om, at det snart var forbi med hendes Herredømme. Som alle Despoter fandt hun Atmosfæren i Hovedstaden trykkende, og slakkede om i Landet, ledsaget af sin sidste Favorit, Hofintendant Marfori, og det for dette Forhold aldeles uundværlige Supplement, Skriftefaderen Claret. Hun synes i den sidste Tid ubelukkende at have hengivet sig til phantastiske Planer om at komme Paven til Hjælp og staae ham hans tabte Besiddelser tilbage. Om Spaniens Anliggender bekymrede hun sig ikke, men lod Gonzales Bravo raade. Deporteringen og Interneringen af flere af Hærens mest anseete Generaler og Hertugen af Montpensiers Udviisning var det sidste fortviolede Skridt, hvortil den nye Premierminister tog sin Tilflugt for at opretholde Absolutismen, og det viste sig snart, at det kun var Galgefrist. Isabella havde i September begivet sig til San Sebastian, hvorfra hun vilde aflægge et Besøg hos Keiser Napoleon og Keiserinde Eugenie i Biarritz, og disse havde lovet, at de strax efter vilde tage til San Sebastian for at bevare Besøget. Just som disse Sammentømster skulde finde Sted, udbrød den Opstand, der i rivende Hast førte til Dronningens Fald. Den 17de September viste Prim sig i Cadix, og derefter erklærede Flaaden, med Contreadmiral Lopez i Spidsen, sig imod Dronningen. De sneest forviste Generaler fulgte hurtigt efter Prim, og hele Andalusien sluttede sig i et Nu til Opstanden. Efter faa Dages Forløb stod Marschal Serrano, en forhenværende Favorit, i Spidsen for en betydelig Etyrke, hvormed han den 28de September, nogle Mile fra

Cordova fuldstændigt slog de kongelige Tropper under Marquis de Rovaliches, der blev dødeligt saaret i Slaget, og den 29de erklærede Madrid sig for Revolutionen under almindelig Jubel, uden at der udgodes en Blodsdråbe. Allerede den følgende Dag forlod Isabella Spanien og søgte Sikkerhed paa fransk Grund. Flere Provinsler havde sieblikkelig reist imod Dronningen, og da hun drog bort, havde Bevægelsen forplantet sig hele Riget over.

Saa snart Isabella fik Efterretning om, hvad der var foregaaet i Cadix, indsaae hun Nødvendigheden af at stille en General i Spidsen for Regeringen, og hendes Minister, som hun bekymrede sig om deres personlige Sikkerhed, vare ganske af samme Mening. De indgave med Glæde deres Dimission og toge skyndsomt Flugten til Frankrig. Dronningen tog sin Tilflugt til Brødrene Concha og gjorde den Yngste af dem til Premierminister; men noget Ministerium kom ikke istand. Disse Mænd høre ingenlunde til Dronningens varme Venner, og de gjorde i det Høieste kun, hvad de i strengeste Forstand vare forpligtede til. I Madrid selv gjorde de intet Forsøg paa at opretholde Dronningens Myndighed, men traf strax efter Rovaliches' Nederlag et Forlig med Revolutionens Ledere. Havde Dronningen begivet sig til Hovedstaden, var der maastee blevet udgydt unyttigt Blod; men hun vilde ikke tage dertil uden Marfori, og med ham turde hun ikke vise sig der. Efter alle disse Sjokpostere blev det omsider klart for Isabella, at hun havde ophørt at være Dronning af Spanien, og dog gjorde hun et sidste Forsøg paa at frelse sin Krone, idet hun opfordrede Basterne til at gribe til Vaaben for hende. Efterat disse Deputerede i en Sammentømst med hende havde indskrænket sig til at erklære, at de vare villige til at beskytte hendes Person, og hun ikke kunde formaae dem til at give andre Løfter, besluttede hun at drage bort. Afreisen gik for sig under stor Kulde fra Befolkningens Side. Det vakte almindelig Forargelse, at Marfori tog Plads i den samme Coupé som hun, og en Stemme fra Tilskuerne raabte efter hende: „Harvel Løite!“ Saaledes var Afstedden fra Spanien, og Modtagelsen i Frankrig var ikke synderlig opmuntrende. Keiser Napoleon og Keiserinde Eugenie gik ikke ud over den strengeste Høfligheds Grændser; de have stillet Slottet i Pau til hendes Raadighed, men Moniteuren ledsagede Efterretningen herom med den Bemærkning, at hun „for nogen Tid“ havde taget Ophold i dette Slot, og man har i denne Bemærkning villet see et consilium abeundi. Det antages almindeligt, at Isabella snart begiver sig til Rom, da hun skal have modtaget den venligste Indbydelse af Paven, og her vil hun ogsaa bedre kunne bestættige sig med sine affindige Restaurationsplaner end i Frankrig, hvor hverken Regeringen eller Folket føler mindste Sympathi for hende. Hun var neppe kommen paa fransk Grund, førend hun udsædte et Manifest, dateret Pau den 30te September, hvori hun ikke blot protesterede imod Revolutionen og udtalte en fast Overbevisning om igjen at bestige Thronen, men ogsaa puffede paa Frankrigs Intervention. Der er paa den sidste Yttring fulgt en fuldstændig Desavouering fra fransk Side, og paa Ordene er der hurtigt fulgt Handling, idet Frankrig bestræber sig for at staae paa den bedste Bod med den revolutionaire Regering. Hvad Gaab kan der under disse Omstændigheder være for Dronning Isabella? Hun var som bekjendt den sidste regerende Souverain af Huset Bourbon, og hun har ikke større Udgifter end de øvrige Medlemmer af dette Hus til at vinde den tabte Krone tilbage. En Abdication, foretaget itide, kunde maastee have givet hendes Søn, den elleveaarige Prinds af Asturien, nogen Udflugt til at komme i Betragtning ved den ledige Thronens Besættelse; men nu kan der aldeles ikke være Tale herom. Hvor megen Uenighed der end kan opstaae imellem Partierne i Spanien, er der under alle Omstændigheder ingen Grund til at tvivle om, at de vilde bevare Enigheden i det Punkt, at det bourboniske Dynasti skal udelukkes fra Thronen. „Med med Bourbonerne!“ er det fælles Løsen for alle Partiers Ledere og for hele det spanske Folk.

Mandchetterne.

(Af S—h.)

II.

3 Halvomrke.

Man kan nu sige, hvad man vil — Ellere ere dog ogsaa Mennesker. Muligvis kan det første Møde med Kjerlighedens Gudinde fuldkomment have bragt dem fra Concepterne og for en Tid have indordnet dem under en af de talrige Klasser blandt Affindige, men forsaavidt de overhovedet nogensinde have haat sund Forstand, vil denne dog efterhaanden vende tilbage. Det varede saaledes ikke længe, inden Victor Bith sagde til sig selv: „Du har haaret Dig ad som en gal Mand!“ Det gik op for ham, at for hans Skyld vare hine to Damer skyndsomt flygtede fra den skjønneste By i Verden. Hans Exaltation, hans pludseligt vakte Kjerlighed, der maatte forekomme ubegribelig, hans Driftighed

og hensynsløse Hengivelse i Lidenskab maatte have stræmet ifædtesfor at sængle. Men havde hans Høielse dog ikke været sand og inderlig? Havde dens Udtryk dog ikke haft et Præg, som var umistjendeligt? Og naar han tænkte tilbage paa de faa Ord, han havde hørt fra disse Læber, som henrykkede ham, naar han mindedes den hele Holdning, som Gjenstanden for hans pludselige Kjerlighed havde indtaget — og hvor ofte havde han ikke atter og atter gjenkaldt disse flygtige Diebliske i sin Erindring — kunde han da ikke haabe, at hans Oprøden, uagtet al dens Usædvanlighed, maatte have vakt en vis Tiltro? Hun havde jo ikke standset hans Tales Strøm; hun havde jo hørt ham. Men var hendes Laalmodighed ikke netop et Resultat af Klogskab? Havde hun ikke været i samme Grad varfom ligeoverfor ham, som hun havde Bevidstheden om, at han var farlig? Hun var jo dog reist, og derved havde hun bevist, at hun ikke forstod ham og at hun ikke brød sig om at opnaae Forstaelsen.

Medens den ulykkelige Elsker paa den ene Side fordybede sig i disse og mange lignende Reflectioner, kunde han paa den anden Side ikke undertrykke sin Lyst til stadigt paany at leve sig ind i den gamle Stemning af Lykke og af Hvil i en virkelig Kjerlighed. Han kunde ikke troe paa, at hin Nats Hændelser vare et Spil af Tilfældet, og naar hans villige Phantasi hos ham gjenkaldte det Indtryk, som hint første Møde havde bragt ham, sølte han sig overbeviist om, at dette Møde ikke kunde blive det eneste. Hans Haab forogedes dernæst ved en Opdagelse, han troede at have gjort. Hotellets Vert havde meddeelt ham den Formodning, at de to tidnævnte Damer vare danske, og naar han nu med omhyggelig Kritik undersøgte det Sprog, hvori hans Ubejendte havde talt ham, fandt han det i høieste Grad rimeligt, at hun var en Dansk, som havde talt fransk. Til disse Beviiser kunde han yderligere søie det, der kunde hentes fra hint Kjerlighedsøpant, som han stadigt bar hos sig: denne Mandhette havde noget meget hjemligt ved sig; naar man var ærlig og vilde see bort fra, hvem der havde baaret den, saa lignede den jo i Grunden aldeles de sex Par, hvorpaa han selv havde skrevet Navn for Lante Theodora lige inden sin Afreise.

Efter et Ophold i Schweiz begav Victor With sig da tilbage til sit Fædreland. Han opnaaede snart en Ansættelse i et af de agtede Contoirer, hvor han havde al Udfigt til at kunne ende som Conferentsraad; i det selstabelige Liv havde han den Lykke at være søgt, og talrige ældre Damer udtalte den Mening om ham, at han baade var beleven og klog, ligesom det jo heller ikke kunde negtes, at han var et Parti. Han havde saaledes rigelig Leilighed til at anstille Opdagelsesforsøg, og hvorefter han traf en Dame, hvis Efternavn begyndte med P, forsømte han aldrig at staa sig Underretning om vedkommende Dames Fornavn. Han forundrede sig over, at der gaves saamange Slægter, som i Beviiseren stode opførte under Bogstavet P, og han havde aldrig anet, at disse Slægter kunde eie saamange Elisabether, Emilier og Gud ved hvilke E'er. Efter at have truffet adskillige E. P'er, der paa ingen Maade kunde forveksles med den Eneste, som for ham var berettiget til at føre disse Bogstaver i sit Segl, lærte hans Skuffelser ham efterhaanden at falde til Ro, og det var til Slutning maatte endog tænkeligt, at han f. Ex. kunde møde en Frøken Poulsen uden at han bekymrede sig om at erfare hendes Fornavn.

To Aar vare forløbne siden hans Hjemkomst, og han stod en Aften ved Vinduet i sin Bolig ved Nørrevold. Det var ved Midsummerstid; Vindetræerne paa Volden duftede stærkt efter den Tordenregn, som var faldet for en Timestid siden, Himmelen var atter klar og saa lys, at Stjernerne kun svagt kunde faae Lov at funkke. Der hvilede et eiendommeligt Velbehag over Naturen, og Luften var fyldt med en Duft, som mindede om Jasminer, om Hvidtjørn og Syrener. Høst stod Nøllen bag de duftende Træer; den hvilede sine Binger, stille som den hele Natur; den tegnede sig mørkt mod den lyse, lette Himmel, der straalende i et gultrødt Skjær, som man ikke ret vidste, om man skulde henføre til Solnedgangen eller til den gryende Morgen. Slig en Aften er fuld af Poesi og af Ynde. Man kan ikke ret bekvemme sig til at gaae til sengs, fordi det forekommer En, at det er Synd at sove bort fra al denne Skjønhed, fordi man har en Høielse af, at Natten slet ikke vil komme, og at dette lange, glimrende Tusmørke er altfor godt til de Drømme, som flyde Sønnen deres Tilværelse.

Victor With stod ved sit Vindue og inddrak den varme, friske Luft. Hans Lante henlevedes naturligt paa hin Nat i Venedig, og nu forekom det ham, at dens Hændelser laae langt tilbage i Tiden; men uagtet hans Liv i hin Periode nu stod for ham næsten som et Sagn, som et fjænt Eventyr, som et Drømmesyn, kunde han dog endnu med hele sin Sjæl fordybe sig i de Indtryk, som dengang saa stærkt havde grebet ham. „Ja, hun var yndig,“ sagde han til sig selv, „og hun er den Eneste, som har bragt mig til at føle Kjerlighed.“

I disse Betragtninger blev han afbrudt ved en hjertelig Latter af to unge Piger, som lode til at befinde sig i hans umiddelbare Nærhed. Han saae ud og bemærkede nu i Nabo-

gaarden et aabenstaaende Vindue, der laa aldeles i samme Høide som hans eget og stod nær op til det, at man med Letthed vilde kunne række hinanden Haanden fra de forskjellige Vinduer. Mærkværdigt, at han aldrig før havde iagttaget dette! Han traf sig uvilkaarligt lidt tilbage og blev nu Vidne til følgende Samtale:

„Jo, Du skal, Hanne! Du skal derhen — jeg har nu sat mig det i Hovedet, og det nyter ikke, at Du vil stride imod.“

„Men hvorfor i al Verden skulde jeg det?“ spurgte den Tilstalte.

„Na, man kan aldrig vide, hvad der kan ske. Nu er Du engang kommen hertil Byen og saa maade vi gjøre Noget for din Lykke. Du selv vil jo ikke.“ Atter lode begge de unge Piger.

„Nei, Du er dog reent forføert i Aften. Hører Du, Ellen, bli nu lidt alvorlig og hold op med at drille mig!“

„Jeg driller Dig saamænd ikke; jeg har netop de alvorligste Hensigter med Dig. Og om han ogsaa er lidt gammel, saa synes jeg dog, han passer rigtig godt til Dig, og Du passer jo desuden bedst til at faae en ældre Mand, med hvem Du kan tale om alle dine Digtere og om Krimenighederne og andre alvorlige Sager.“

„Nu vil jeg sige Dig, at jeg bliver vred.“

„Ja, vær saa god, jeg faar dog nok alligevel Lov at komme til Thee hos Eder, og saa skal jeg være rigtig selv- værdig, saa din Mand skal sige til Dig, naar jeg er gaaet: „Hvor det dog er en udmærket Veninde, Du der har, min egen Hanne!“ — Jo, jeg seer nok, at Du leer, kjænt Du stikker Hovedet ud ad Vinduet.“

Victor With kunde ikke undlade at lige ud og da saae han lyslevende sin gode Bekjendt, Frøken Holm fra Sørs, mod hvem han hurtigt vendte sig med følgende Ord: „Det er virkelig Dem, Frøken? Ja, De vil kunne forstaae, at naar Skjebnen fører os saa nær sammen, kan jeg ikke modstaae Lysten til at hilse paa Dem. Vi ere jo Naboer, mærker jeg.“

„Boer De derinde?“ spurgte Frøken Holm smilende.

„Det var da morsomt! — Og jeg kan bringe Dem Hilsen fra Deres Onkel, som besøgte os i Forsaags.“

Efter forskjellige Spørgsmaal angaaende Onkelen meddeelte Frøken Holm, at hun boede hos Kammerherreinde Bram, hvis Datter var hendes Veninde, og da denne netop stod ved hendes Side i Vinduet, foretog hun uden videre Ceremoni Præsentationen: Candidat With og Ellen Bram. Den Sidstnævnte havde ikke mistet sit gode Humeur paa Grund af denne ufornødte Forstyrrelse, og hun meddeelte Candidaten, at det var en stor Fornøielse at faae sin Veninde til Byen, men det var jo kjædeligt, at hun kun kunde blive et Par Dage. Herr With fortalte, at han netop for et Dieblisk siden havde glædet sig over at være Vidne til den omtalte Fornøielse, dog maatte han til Damernes Berørligelse tilføie, at om han end paa Grund af sin normale Hørelse ikke havde kunnet undgaae at blive bekjendt med deres Samtale, saa havde han dog ikke kunnet opfatte dens Mening. Han sølte sig forpligtet til at underrette Damerne om det Farlige i at føre en Samtale ved aabne Vinduer, medens Alt var stille rundt omkring, og han kunde i dette Tilfælde saameget lettere bringe denne Underretning, som de Ytringer, han havde opfattet, vidnede om et Skjelmeri og et Humor, der ikkun vare istand til at vække Beundring. Frøken Bram bemærkede med megen Naturlighed, at Herr With ikke maatte troe, at den omtalte Fare var tilstede undtagen netop i det desværre sjældne Tilfælde, at Frøken Holm besøgte hende, thi ellers var der taust og stille i hendes Værelse. „Ja, Ellen er ellers meget stadig og god at komme ud af det med — undtagen om Aftenen,“ tilføiede Veninden. Sidstnævnte Ytring gav Herr With Leilighed til at udtale sig om den eiendommelige Skjønhed, som hvilede over denne Aften, og da der sikkert ikke gives Noget, som er istand til at bringe unge Damer til større Bortrolighed, end Betragtninger over Naturskønhed, fik Samtalen mellem de Tre efterhaanden Charakteren af at føres mellem noie Bekjendte, uagtet de To kun vare sammenknyttede ved den tilfyneladende svage, men i Virkeligheden meget formaande Forbindelse, som tilveiebragtes igjennem den tilstedeværende Tredie. Dmsider fandt Frøken Bram sig foranlediget til at fremkomme med den Anskuelse, at nu burde Hanne virkelig sige Hr. With Godnat, og efterat Herr With havde udtalt sin Beklagelse over at maatte boie sig for den Nødvendighed, der afbrød et Møde, som havde været ham kjært af mange andre Grunde, end fordi det saa behageligt og ufornødet havde gjort Ende paa hans Censomhed, onstede begge Damerne ham Godnat, og den unge Veninde boiede sig ud for at lukke Vinduerne. I det hun hævdede Haanden, saaes noget Hvidt at dale mod Jorden. „Hvad var det, Du tabte?“ spurgte Veninden. — „Na, det var min Mandhette, og nu ligger den dernede paa Gaden,“ svarede hun, idet hun lidt ærgerligt saae ned efter den. Herr With tilbød, at han øieblikkeligt skulde hente den, og kort derefter saae begge Damerne ham nede paa Gaden, hvor han bemægtigede sig Mandhetten, og da han atter efter en lille Stund viste sig i sit Vindue, udbad han sig den Være at maatte bringe sin Erobring, naar han imorgen tog

sig den Frihed at gjøre Frøken Holm sin Opvartning. Naany sagde man hinanden Godnat, og de unge Damer begave sig til Hvil under en Samtale, som i slige Tilfælde ikke skal være saa meget ualmindelig.

„Na, Hanne! Tilstaa det nu kun, Du er bleven grebet paa fersk Gjerning, og ham er det altsaa. Du bliver fornærmet paa mig, fordi jeg taler til Dig om en Anden — Du stikker Hovedet ud ad Vinduet og saa sidder han lige ved Siden af Dig. Jo, det skulde være et Tilfælde! Siig mig nu alvorligt, Hanne, er Du virkelig ikke forelsket i ham?“

„Ikke det Uermindste; han kommer ud til sin Onkel i Berierne, derfra kjænder jeg ham, og det er det Hele.“

„Er han da ikke smuk og begavet — jo, Du er forelsket i ham. Og hvor venlig var han ikke imod Dig! Saaledes taler man ikke til en Ligeegglig.“

„Han er en ung Mand med slebet Væsen, og han har en bestemt Form, hvori han tiltaler alle Damer.“

„Du kan da ikke mene Andet, end at han ogsaa har Høielse?“

Dette Spørgsmaal lod Frøken Holm ubesvaret og spurgte til Gjengjæld:

„Vil Du forresten sige mig, hvorfor Du just skal have saa travlt med mig? Du skulde først sørge for Dig selv, synes jeg.“

„Na, med mig er det en ganske anden Sag, jeg har saamænd tilstrækkelig Sands for Kjerlighed.“

„Hvorfor har Du da ikke forlovet Dig?“

„Det skal jeg betroe Dig, Hanne: man kan jo dog ikke elste Hømsomhelt, men naar den Rigtige kommer, saa føler jeg, at jeg bliver meget forelsket i ham. Jeg vil ikke have Nogen, uden at jeg elsker ham.“

„Det vil jeg naturligvis heller ikke.“

„Ja, men kan Du ogsaa blive forelsket, Hanne? Du er saa underlig i det Capitel. Siig mig nu ærligt, om Du nogenstinde har været indtaget i Nogen?“

Frøken Holm dvælede lidt med Svaret og erklærede til Slutning, at selv om man ikke giftede sig, kunde En Liv dog blive meget godt og smukt, og som Ugift kunde man maastee udrette Mest i Verden.

„Det troer jeg ikke, og jeg synes, at en gammel Pige har en sørgelig Stilling. Nei, jeg vilde rigtignok meget nødigt blive ugift — det er dog bedst i alle Henseender at gifte sig og at blive rigtig lykkelig.“

„Maastee Du har Nei,“ svarede Veninden.

Ellen Bram gik hen til hende, lagde sin Arm om hendes Hals, kyssede hende og sagde med et indsmigrende Smil: „Siig mig nu, Hanne, om det da ikke er ham? Jeg vilde saa gjerne vide det.“

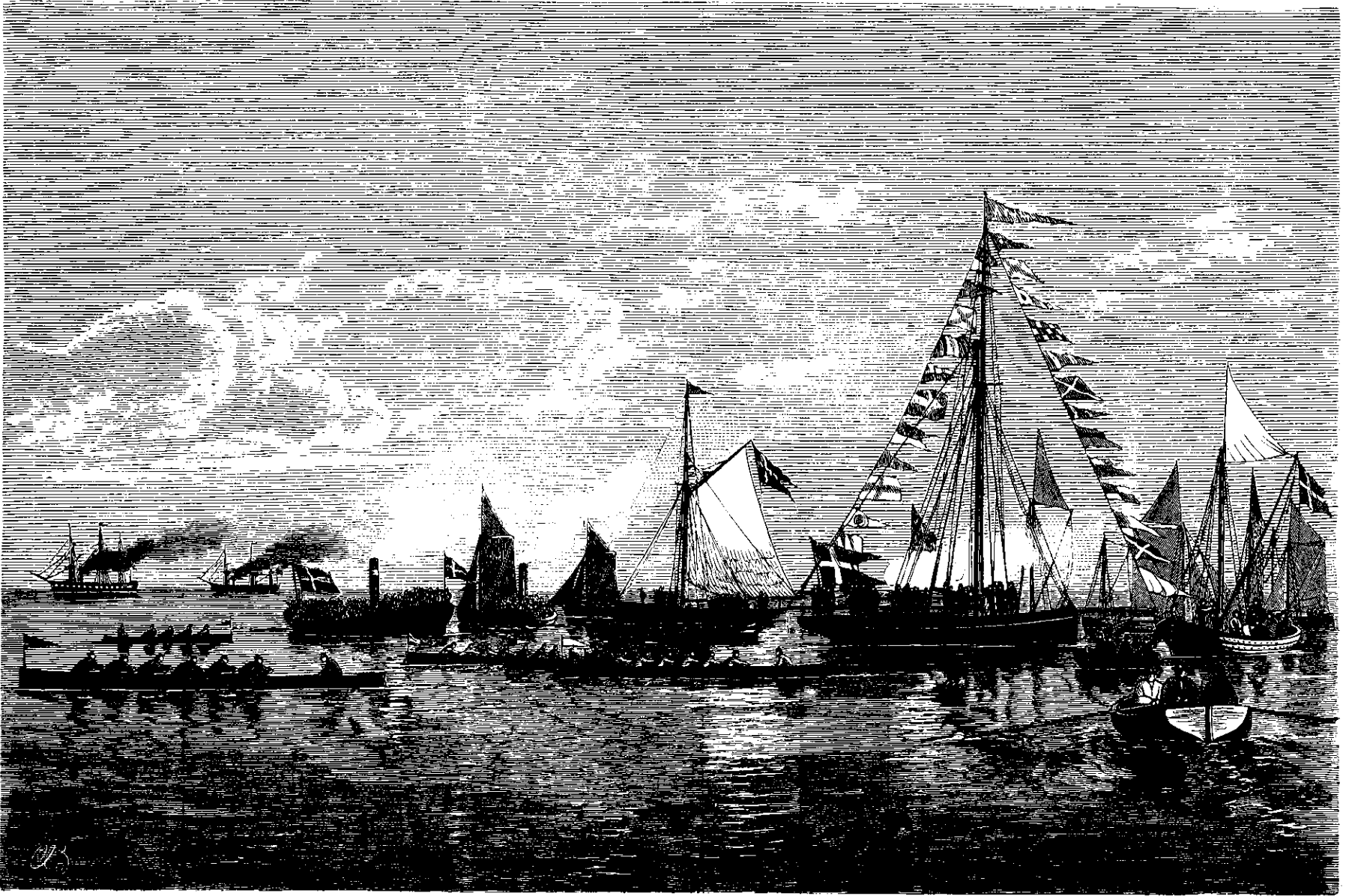
„Men jeg har jo sagt Dig, at jeg slet ikke føler Noget for ham paa den Maade — saa kan Du vel troe mig.“

„Ja, jeg vilde da forresten heller ikke tilstaae det, hvis jeg var indtaget i Nogen,“ svarede den urokkelige Veninde, og efterat hun havde anbefalet Hanne, at hun nu skulde sove for at samle rigtigt mange Kræfter til imorgen, sagde hun hende Godnat og var hurtigt i sin Seng.

Under denne Samtale sad Victor With ved sit Skrivebord, som nu behjætes af den tændte Lampe. Foran ham laae de to Mandetter, som atter havde gjenfundet hinanden efter saa lang Adskillelse. Begge bare de den samme Haandknap og begge vare forsynede med det samme E. P., som forkyndte, at de tilhørte hinanden og at det var Uret at fikle dem. Snart saae han sammenlignende paa sin nye Erobring, snart dvælede han ved sit gamle Kjerlighedsøpant, der nu gennem den lange Besiddelse var blevet ligesom hans Eiendom. Han kunde ikke undlade at finde en vis Symbolik i denne Forening, og han sad og betragtede den forsterkerkede Mandhette, som om den havde været en Person, der var glad over at have gjenfundet sit alter Ego, den, som ene var istand til at supplere Halvheden og at frembringe noget Heelt. Victor With tænkte paa, hvor tomt hans forrige Liv havde været, naar han sammenlignede det med den Hvide og Lykke, der ligesom dæmrede i hans Fremtid og hvis Glæde han begyndte at mærke. Hvad anede han dog ikke! Hvad haabede han dog ikke at kunne finde i Kjerligheden hos hende, hvis Stemme han atter havde hørt — ja, nu kjænte han den, nu vidste han, at det var den samme, som hin Nat havde ladet ham forglemme sig selv. Den Høielse, som gennemstrømmede ham, drev ham ud, og da han om Morgenen vendte tilbage til sin Bolig, syntes han at erindre, at han havde været ved Havet, og han vidste bestemt, at han havde seet Solen staae op i den klare, lysende Morgen. (Sattes.)

Kaproningen ved Belleve.

Kaproningen sidstledne 27de September, der var ordnet af de kjøbenhavnste Hofforeninger, havde langs Strandbredden ved Belleve samlet en Mængde Menneſter, der i det smukke Efteraarsveir med megen Interesse fulgte de forskjellige Løb. Solen skinnede paa det med mange Slag smykkede Dommerskab „Agnete“, paa de mange Bisserbaade med røde Seil, paa de tætbefatte Dampskibe og paa de lyse, lange og

Kaproningen ved Skerne den 27de September 1868. Femte Løb for fireaarers Baade. Tegnet af Carl Saager.

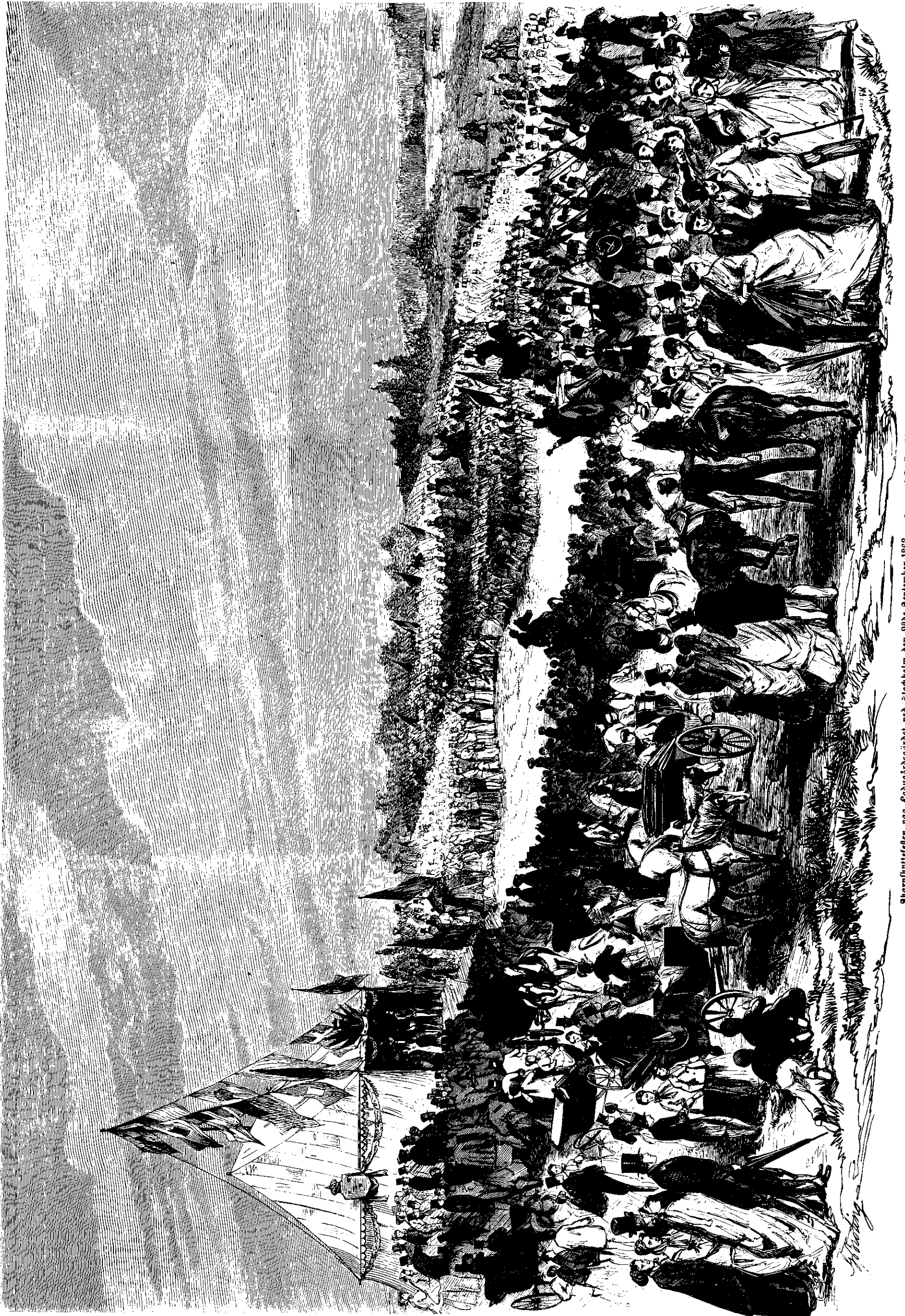
smalle Kaproningsbaade, der bevægede sig hurtigt fremad over den letkrusede Havflade, roede af Besætninger, hver med sin særegne Dragt. Baadene begyndte hvertLøb ved „Agnete“, der laa udfor Hvidsøe Rev med Dommeren Lieutenant

Peter Bruun ombord, gik derpaa rundt om Mærkeskibene „Raja“ og „Kalifen“, der laae udfor Laarbæk Havn, og endte Løbet ved „Agnete“, efter at have tilbagelagt en halv Mill; kun i det første Løb, der var paa en Mill, blev den

nævnte Strækning tilbagelagt to Gange. Dette Løb mellem fireaarers Kaproningsbaade vandt tillige forøget Interesse derved, at „Kvit“, anmeldt af Capitain Høstfær, roet af Foreningens Medlemmer med lette, engelske, krumbledede

Carlsjohans-Gaden i Christiania.

Skarpskiftesfesten paa Laugårdsgården ved Stockholm den 20de September 1868. Tegnet af O. Profing.

Marer, fulde kæmpe med „Gutten“, der var bygget efter samme Vorbillede, men blev roet af Taarbæk Fiskere med de almindelige, flade Marer; „Kvit“ tilbagelagde Milen i 44½ Minut, og kom under Tilskuernes Jubel til Maalet 6½ Minut før „Gutten“. I de tre følgende Løb seirede først „Tat“, en sekaarers Baad, der tilhørte Handels- og Contoirforeningen, og som tilbagelagde den halve Mil i 21½ Minut, derpaa „Sig“, en fireaarers Baad, der tilhørte Hr. Chr. Fischer, og som brugte 23½ Minut, og endelig „Intet Navn“, en toaarers Baad, der tilhørte Hr. Engelbrecht, og som brugte 30½ Minut. I det 5te Løb, hvoraf her gives et Billede, deeltog 4 Stykker sekaarers Baade, der under hele Løbet fulgte tæt efter hverandre, hvad der gav denne Veddekamp forøget Interesse. Medicinerens Baad „Nap“ kom imidlertid først, uagtet Styrelsen et Dieblit gik overbord, og den naaede Maalet i 19½ Minut; efter den kom Handels- og Contoirforeningens „Let“ i 19½ Minut, Juristernes „Evip“ i 20½ Minut og endelig Medicinerens „Ro“, der var bleven noget læst, i 21½ Minut. Efter at Præmierne derpaa vare uddeelte fra Dommerstribet, og de Seirende hilse med Hurraer af den forsamlede Mængde, samlede mange Deeltagere i denne vellykkede Fæst til en liden Middag paa Klampenborg, ved hvilken Grosserer Frisby var Dirigent, og hvor smuk Sang veglede med humoristiske Taler.

Det er ikke tre Aar siden, at Grosserer Harald Hansen fra England forfrev den lille toaarers Baad „Bips“, der har tjent som Vorbillede for de her byggede Raproningsbaade, hvoraf der nu have en halv Snees, blandt hvilke de, der ere byggede af Baadebygger Jacobsen paa Ny-Kalkbrænderi, synes at være de mest vellykkede. Roning, der for et Aar siden blev varmt anbefalet i denne Tidende, har saaledes vundet endel Indgang, men det var vistnok usikkert om endnu bestandigt flere af den opvoksende Ungdom vilde fatte Tilbøjelighed for denne styrkende og oplivende Idret, og det vilde muligt for Kjøbenhavns Vedkommende gavne Sagen, om der kunde opnaaes en fælles Ligeplads for de Raproningsbaade, der have, og for dem, som efterhaanden maatte komme til. Der har i en Beretning om Raproningen været anført, at Regattaerne her vilde vinde endel ved, at der ved dem fandtes, foruden de lette Raproningsbaade, tilsvarende saare søgaende Baade, at man i dem under alle Veirforhold kunde øve sig i Roning og lære at tumle sig paa Havet; det var jo meget vel, om ogsaa saadanne Baade mødte, men de svare neppe til det nærmeste Formaal for „de Kjøbenhavnske Roforeninger“, nemlig at lufte Ungdommen ud paa Søen, for at den gennem en sund Bevægelse kan forfriske Sindet og styrke Legemet, og dette Formaal naaes vistnok bedst, her som andetsteds, ved smukke, letværende Raproningsbaade; vil man derimod gøre Ungdommen fortrolig med det oprørte Hav, gjør man sikkert rettest i at benytte Seilbaade.

Carljohans-Gaden i Christiania.

Carljohans-Gaden er Christianias Pulsaaer, og vil man danne sig en Forestilling om Livsvirkomheden i Norges Hovedstad, da maa man søge hen til denne Gade, der ligesom Pulsen i det menneskelige Legeme vil kunne give en Forestilling om Stadens Velbefindende. Er Pulsen rolig, da er Legemet karst; er den feberagtigt bevæget, da er Legemet sygt, og gaar den i korte, stærke Slag, da er der Uro i Blødet, Noget i Gjerde. Enhver større By har en saadan Pulsaaer, gennem hvilken Blødet, Livet, strømmer fra den ene til den anden Ende, og der er ovenikøbet det Særlige ved den, at den tillige er Vene, saa at Strømmen gaar den samme Vej tilbage igjen. Naar Byen vojer, da forøges Livet i denne Hovedgade; herpaa have vi det bedste Exempel i Kjøbenhavn, hvor Hovedgaden gaar fra Vestergade til Kongens Nytorv igjennem Bimmelfastet og Østergade; thi det er en Kjendsgjerning, at Hædselen paa Østergade stadig vojer, ikke fordi Gaden selv bliver mere befolket, men fordi hele Byens Legeme udvider sig. Om det er dette Vorbillede, der har bevirket, at Christianias Hovedgade tidligere kaldtes „Østergade“, og at det endnu er meget almindeligt at høre ældre Folk benævne den saaledes, skal jeg lade henstaae uafgjort, men sikkert nok er det, at den Rolle, som Østergade og Bimmelfastet spille i Kjøbenhavn, spiller Carljohans-Gaden i Christiania.

Man træffer altsaa her hele Hovedstadens brogede Brimmel; her gaar Damerne i Boutiker; gennem de store voreoplyste Vinduer kan man see dem staae ved Disken, modtage Boutikspændens Bue, høre paa deres anbefalende Skvalder, og lade dem framme alle Slags Marer ud for sig. De komme atter ud, trippe ned ad Gaden, slæbende Kjølen efter sig, balancerende den lille Hat foran Toppen af en stor Chignon og kastende Parasollen toket efter Solen — ligesom hos os. Her træffe vi Tjenestpigerne med deres Kurve, som de nede ved Vor Frelsers Kirke fylde med Kjød fra de smukke Slagterboder, Ørnt fra Sælgerne paa Torvet foran Kirken, Lys fra Kramboden og mange andre

Sager. Her træffe vi Embedsmændene, som gaar til og fra Contoirerne, Spadserende af begge Kjør, Forretningsmænd, Dagleiare, Gadeudræbere o. s. v.; en Mængde af de mest forskelligeartede Kjøretøier farer frem og tilbage, Herstabskøipager, Droskjer med to og med een Hest, Sig'er, Vændervogne, Kærre, Karioler og hvad de allesammen hedde. Man vil strax kunne see paa Livet i denne Gade om det er Søndag eller Hverdag, Torvedag, Morgen, Middag eller Aften, om der er noget Nyt i Byen, eller Alt om staaer ved det Gamle, om der er mange Fremmede, om der skal være Fæst, kort sagt, Alt afspejler sig i denne, Stadens livlige Gade.

Foraaavidt kan det altsaa siges, at der er Lighed imellem Kjøbenhavns og Christianias Østergader, eller Livet paa disse, naar undtages, at den første By har tre Gange saamange Indbyggere og besøges af mere end tre Gange saamange Fremmede, som den sidste, og at Sværmen derfor er langt større i Kjøbenhavn end i Christiania; men i Henseende til Gaden selv, da staaer vor norske Nabo unegtligt ikke lidet over os. Det kan nu nok være, at dette ikke saameget gjælder den Deel af Carljohans-Gaden, som ligger imellem Jernbanetorvet og Storchingsbygningen, thi endt ogsaa denne, navnlig paa det sidste Stykke, er temmelig bred og rummelig. Men stille vi os der, hvor Konfirmeren stod, da han optog det Prospect, der idag bydes Læserne af „Illustreret Tidende“, saa er det en helt anden Historie. See engang denne pragtfulde, brede, macadamiserede Gade, hvor man kjører som paa et Stuegulv. Vi staae ved Storchingsbygningen og see op imod det store kongelige Slot, altsaa ved Højsouverænitæns Palads, hvorfra vi betragte Kongemagtens Bolig. Tilhøre ligger Rigmændenes Boliger, Departementerne og Universitetet, det smukke, nye, tillokkende Universitet; herfra stuer altsaa ikke alene Aristokratiet og den jordiske Velstand, men ogsaa det Aandelige, Videnskaben, det høieste Symbol paa Norges aandelige Selvstændighed ud over vor Gade. Og hvad have vi tilføjet? Udsvaldspladsen, Studenterkunden med dens Pavillon og Klingenberg, Christianias Tivoli, Alhambra, Casino og Folketheater. Hvad kan man ønske sig Mere? Hvad Mere kan man forlange samlet paa een Plet? En Spadseretur ned ad det brede Fortog langs de grønne Lunde, op til den store velordnede og vedligeholdte Park omkring Slottet og tilbage igjen paa den modsatte Side langs de høje Huse er meget behagelig og ikke mindre nydelig. Man kan om Sommeren her nyde Træernes Skygge og nogle Forfriskninger i Pavillonen, og om Aftenen kan man besøge Klingenberg's lille venlige Have, eller, naar man ikke stiller sine Fordringer for høit, see en Forestilling paa det lille Theater.

Vi have altsaa her til begge Sider Modsetningerne; thi ligesom vi ved den ene Ende see Folkerepresentationens, ved den anden Kongemagtens Bolig, saaledes see vi langs den ene Side Familielivet og Videnskabens Paulus, langs den anden det offentlige Liv. Dette Sidste trives ikke i Christiania, der er ingen Munterhed over det, ingen naturlig Sammenblanding af Samfundsklasserne, ingen offentlige Steder til almindelige Sammenkomster, saasom Caefer eller Lignende, som det er værd at tale om; den offentlige Lyftighed gaar tungt og trangt, det er neppe, at Theatrene vegetere — men gaa saa over paa den modsatte Side af Gaden, i de private Huse: der er Livet og Munterheden, de naturlige Privater og behagelige Sammenkomster. Selvfølgelig staaer høit i Cours i Christiania, den Fremmede faaer let Adgang dertil, føler sig strax som hjemme og nyder Musikens, Dandsens og Samtalens Glæder med Byens egne Børn. Den private Gjestfrihed bøder paa Mangelen af det offentlige Liv, og vil Du følge mit Raad, gunstige Læser, da søg, naar Du kommer til Christiania, heller til Husene paa den høire Side af vor Gade end til Træerne paa den venstre.

Endnu en Modsetning kunne vi ikke undlade at omtale, thi den strækker sig udenfor vort Billede. Bagved Slottet ligger Homansbyen, Villatværet, den aristokratiske By; rundt om Parken og langsmed Drammensveien, der gaar op til venstre, ligger en Mængde Villæer, de rige Mænds Boliger — og der er mange rige Mænd i Christiania, der vel forstaae at staae Pengeens Værd. Men ved den modsatte Ende af Byen, bagved vor Ryg, naar vi staae foran Billedet, ligger Forstæderne, Arbejderkvartiererne, Glendighedens Boliger, hvor den største fattigdom hersker, Næden med dens følgesvende, Savnet og Dødeligheden ved den hjære Brændevinsklasse. Det hører ikke til Sjældenhederne at see en Champagnerhus i Christiania, men endnu hyppigere sees en Brændevinsruus; der er som sagt megen Rigdom og megen Fattigdom — men der er ogsaa et uhyre Stykke Vej fra Homansbyen til Enehjoulen.

I denne Tid straalte Carljohans-Gaden i sin bedste Pragt. Den 2de September om Aftenen ankom Hs. Majestæt Kong Carl med sin Dronning, Kronprinds Frederik til Danmark med sin Forlovede Prindsesse Lovisa, samt Prinds August og Gemalinde med et talrigt Folke til Christiania og toge ind paa Slottet. Hele denne Dag slog Pulsen stærkt i den store Arterie, der var Røre overalt, og man saae at noget Uædvanligt var paafærde. De Scandinaviske Flag vailede i fredelig Enighed ved hinandens Side — ifkun Uni-

versitetet, Videnskabens og den aandelige Selvstændigheds Repræsentant, forsaace at hilse den danske Kronprinds ved hans første Besøg i Norges Hovedstad med hans Lands Farver. Fæstligheder og Baller, Fæltog, Udsugter til Ladegaardsøen, til Ringerike, Krogkveven, Frognerfæteren o. s. v. have afløst hverandre, og det var endog ganske nærved, at der var kommen en Rypejagt istand. Dog er den alvorligste og høitideligste Fæst, som er foresalden der i disse Dage, den, at Kongen personligt har aabnet Storchings Samling, den anden, som afholdes i den nye Bygning. Kongen er saaledes samlet med sit norske Folks Repræsentanter og har ført hele sin Familie med sin tilkommende Svigerfætter med sig til denne Høitidelighed. Det kan neppe feile, at dette Besøg vil efterlade et godt, venligt og varigt Indtryk paa vor Kronprinds, og han vil overbevise sig om, at der ogsaa i Norden kan være godt at være og at der banker ham varme Hjerter imøde. Hans Broder drog til Syden, til de brune Vine og de sorte Lokker; han søgte Norden, de blaae Vine og det blonde Haar. De grønne, med Bar og Løv dækkede norske Fjelde kunne være ligesaa varme som Grækenlands pinieklædte Høie, og Louren til Ringerike, langsmed Svangstrandsoeien og Hølsfjorden er saa henrivende skøn, at neppe noget sydligt Fjeldland kan yde den skønnere. Fjeldene ere ligesaa varme som Hjerterne, og naar han fra Slottets høie Vinduer stuer ud over Byen, Bjorden og de fjerne Fjelde, over hele den rige Natur, som spreder sig for Diet, seer fra dette oplyste Sted, naar han omkring sig hører sit Modersmaal talt af Herremændene som af Bonden, af Hofmanden som af Staldkarlen, da vil han ikke kunne tage fejl af Courfen, men føle, at i denne Haand er det godt at være.

Præmiekydningen i Stockholm.

Uddelingen af Præmierne til de Skarpskytter, der i Stockholm havde deeltaget i Skydningen fra den 13de til den 20de September, fandt den sidstnævnte Dag Sted paa Ladugårdsgården, hvor en rummelig Teltpavillon, prydet med Blomsterguirlander og Flag, var opført; ved Trappeopgangen var anbragt Søværnspræmier og militære Emblemer. Hele Skarpskyttecorpset, omtrent 1200 Mand stærkt, formeret i fem Batailloner, af hvilke een var sammensat af de fremmede Skarpskytter, brød Kloffen halvti op fra Carl XIII's Torv. Dagen til Været var ligeledes Stadens exercerende Skoleungdom traadt under Været og deeltog i Høitideligheden. Kloffen elend ankom Krigsministeren, Generalmajor Abelin, og endel høiere Officerer; Skarpskytteforeningens Bestyrelse og mange militære og civile Embedsmænd foruden utallige Tilskuere havde allerede indfundet sig til denne Fæst, der begunstigedes af særdeles smukt Veir. Derpaa begyndte Skarpskydningen om Statens Præmier mellem de ni Skytter, der havde opnaaet det største Antal Pointe. For at kunne faae Statens første Præmie, 1000 Rd. Eventyrligt udtævedes, at Skytten i 600 Fods Afstand paa en tiringet Skive i otte Stud opnaaede 64 Pointe. Til sidst dreiede Kampen sig mellem Tvende, og Dieblisset blev spændende; Pistolmeden Lindberg fra Wagnsbro fik 65 Pointe, medens Guldsmed Nilson i Stockholm med 62 Pointe vandt den anden Præmie, 500 Rd. Over en Tredeedel af Skytterne tilkendtes Stockholmsforeningens Belønningsmedaille, deels i Sølv, deels i Bronze, hvortil der udtævedes mindst 30 Pointe i fem Stud.

Efterat Skydningen var tilende, dannedes udenfor Tribunen en aaben Jirkant, hvor de forenede Musikcorps'er blæste „Vor Gud, han er saa fast en Borg“, og en kort Gudstjeneste afholdtes. Derpaa foregik Præmieuddelingen, som indleddedes med nogle Ord af Foreningens Ordfører, Commandeur Egerström, der tilkendegav, at Indbydelsen vare udfærdigede til 87 fremmede Foreninger, fra hvilke 642 Medlemmer havde givet Møde; desuden havde af Stockholms Skyttecorps'er 187 Mand deeltaget i Skydningen. Resultatet havde været særdeles heldigt, idet Middeltallet iaar havde været høiere end tidligere; Taleren haabede, at Skydesvelferne efterhaanden vilde blive virkelige Nationalfester. I Tilid til den Belovelse, hvormed Krigsministeren havde omfattet denne Sag, bad han ham om at ville uddele de Præmier, der vare anstaaede ved betydelige offentlige og private Bidrag. Krigsministeren talte derpaa nogle Ord om Dieblissets Alvor og Betydning, samt om, at man burde virke hen til det store Formaal: Fædrelandets Forsvar og Frihed. Efter et „Gud bevare Konge og Fædreland!“ optraadte Navnene paa de Vindende, der modtog Belønningerne af Krigsministerens Haand. Derpaa fandt en Defilerings Sted, med Skoleungdommens to Batailloner i Epidsen, og efter flere foretagne Øvelser marcherede Deeltagerne atter til Staden, hvor der om Aftenen afholdtes en Fæst i Børslocalet.

Rubbens.

(Et Reiselidstykke.)

Hvor forskelligt føler ikke en Dansk den aandelige Atmosfærens Indflydelse, eftersom han reiser i Frankrig eller i

Tydfland! Hift aabner han alle fin Lands Vinduer og Døre for at indfuge og nyde; her trække alle Porer sig sammen og Interessen er halvt hadst. Han tyer da under dette Tryk deels til det Keisefelskab af alle Nationer, som man træffer overalt, deels til de stumme neutrale Venner: Naturen, Bygningerne og forskt og sidst de store Samlinger af Fortidens Konst. Der er, reent bortset fra Nydelsen og Nøtten, noget i høj Grad friggørende ved ethvert stort og godt Galleri, hele Livet sees her i kort Begreb og i en samlet Sum, Nationerne staae Side om Side og holde deres Eensidighed op imod hinanden; det Naturlige er uden Indskrænkning udfoldet, man ser det Røgne uden Omsvøb, Begjærlighed og Drift uden Snerpeti og uden Hylten, det Konstneriske er uden Indskrænkning herskende, Skjønhed straalende fra store Blader, det Stygge og Uforlærede er fortrængt, sat tilbøys udenfor, hvor det tumler sig rundt om Bygningen i Byens Gader og Stræder. Paa denne første Følelse af Befrielse og Lykke, som ledsager Indtrædelsen, følge saa alle de bestemte Glæder, som Konsten byder, Mættelsen af vor Sands for og Trang til Skjønhed, Løstelse af vor Kundskabstærst, Forsøgelse af vor Erfarings Capital, Hensigtelse i de forskjelligste Tider og Lande, og et kortvarigt Samliv med de største Mænd. Det forekommer mig at der altid er noget Hebrilsk ved Nydelsen af de store Konstneres Værker paa en Rejse. Man søger strag, at hvor længe man bliver, opholder man sig dog altfor kort; man aner forud Smerten ved at skulle stilles ved disse Billeder, og Tanken om Adskillelsen forøger Tilværelsens Inderlighed og Iver. Sæt at Beethoven og Shakespeare vare nagelskaste etsteds paa Jorden! Enhver Elsker af Musik og Poesi takker Himmelen for, at det ikke er saa. Men er det da ikke en smertelig Tanke, at Titian og Lionardo, at Rubbens og Rembrandt ere nagelskaste, og dobbelt smertelig for den Danske, der bittert har følt sit Lands kummerlige Armod paa udmærkede Malerier? Hvilke Konger dog vore Oldenborgere have været! Hvad have de i 300 Aar brugt Landets Marv og Formue til, er der een af dem undtagen Christiaan IV, der har efterladt sig Spor af en ædel Fortjærlighed? Er der Een af dem, der, naar han var svag som Regent, for at bede paa en Deel af denne Svagthed har havt en ærefuld Lidenskab for Konsten eller blot en nogenlunde udviklet Forstand paa dens Betydning. Der var Tider, da man fik en Rubbens for ikke 1000 Rigsdaler, men Pengene havde da bedre Bestemmelse, de spistes op af frygende Tydfkere, de brændte op med Christiansborg, de begravedes i Hirschholm og de fikke endnu i MarmorKirken.

Disse vare omtrent mine Tanker, en af de første Dage, da jeg saae mig om i Dresdens Galleri. Jeg standfede ved to mærkelige Landskaber, det ene af Rubbens, det andet af Rembrandt. Slige Landskaber af store Figurmalerie ere dyrebare som den lyriske Extract af deres Konst, som Motto til deres samlede Værker, ja vilde man prøve, om man kjendte en stor Figurmaler, kunde man forsøge at componere hans „Landskab“ i sit Hoved. Det Eneste hvori disse to Stykker ligne hinanden er Storhedsstrangen, Lykten til paa Lærredet at fastholde et Bladerum af en Snees Miles Omfang, men over Rembrandts ruger Mærke og Melancholi, drivende Stjer krympe sig, slukkende Dagsglyset i deres Taa-ger, hos Rubbens er der vid, fri Himmel, vild Kraft i den stærke Klippegrund, Hart i Vandet, og Dagklarhed i Lønen. Dette Billede repræsenterer den kraftige, alvorsfulde Side af hans Konst, medens et Landskab med en straalende Regnbue, Hjørder af broget Kvæg og høstens Farvepragt (i Pinakotheket i München) svarer til hans Skikkelses lyse og yppige Livsglæde. Hvor uhyre en Kluft mellem et saadant Landskab og et af Claude Lorrains festlige og arkitektonisk regelrette Billeder, hvor hele Naturen, Vand og Sø, Træer og Bjerge, hviler i en Tilstand, jeg ikke veed at betegne bedre end som Salighedens; da jeg første Gang saae et Billede af ham, tænkte jeg uvilkaarligt paa Navnet Serene d'Aqueria; han burde have heddet saaledes, Navnets Lyd betegner hans Væsen. Selv den, der kun havde seet hine Landskaber af Rubbens, vilde vide, at det er en anden Stemning, der hersker hos ham. Hvilken Stemning? See paa det første det bedste Billede og Svaret er givet; man behøver kun at agte paa i hvilken Retning det er, at Rubbens altererer ethvert som helst Emne. Et stort mægtigt, fortræffeligt malet Billede forestiller Solias Flugt fra den etruskiske Leir til Rom. En heel Caravane af Piger sees, den kommer dragende tilføst. Pigerne lade deres Klæder falde og kaste sig i Løberen for saaledes at naae den anden Bred, Hjenderne forfølge og slynge deres Spyd efter dem fra Baggrundens Høider. Det er ikke Driftigheden eller Heroismen, som Rubbens har villet male. Emnet er ham, som næsten alle Renaisancetidens Malere, kun et Paasud og et Motiv. Hvad her er malt er kun en yppig Sværin af kvindelige Skoppe og det hele Billede er fra den ene Rand til den anden intet andet end lutter sandfelig Jubel, løsluppet Wildskab, sydende Vælgst, men i stor og kæmpemæssig Stil; her er ingen Brynde eller smægtende Begjer eller Higen, men soulmende, sig boltrende Livsglæde, som man kunde tænke at finde den hos en i Følelsen af sin Kraft

balstyg, men i Tilfredsstillelsen af sine Dyster møttet Gigant. Det er denne Livsglæde, der har gjort Strurerens Spyd usfarlige og søve, der har gjort Forsølgelsen til en Leg og Flugten til en Udskilling af herligt udviklede Lege-mer, det er den, der har dreiet disse Skoppe i lystige, over-givne Stillinge og har ladet Angesten under Svømningen over Floden forsvinde for Nydelsen af Badets Friskhed. Her har hans Konst studt sine skønneste Moser. Men hvor kraftigt udbræget Stemningen end er, saa er dog denne sandfelig Vælde ikke bundet til nogen enkelt Art Emne. Man behøver blot at sammenholde som Contrast „Barne-mordet“ i München. Hvor er dette Billede ikke paa en grusom Maade gripende! Det er en Scene fuld af Rædsler og Blod, en Kamp som vilde Dyr mellem Bøddler og ulykke-lige Kvinder, som Fortvivlelsen har gjort til Tyr. Hver enkelt Gruppe har en Sandhed, saa paalidelig, som om den var lært af Livet. Een af Modrene griber i sin Tammer med Haanden om Morderens Døst, og Haanden stæres i Stykker og fyldes med Blod; een anfalder en Bøddel med en Tigerindes Naseri; een forsøger at rive Vinene ud paa den Liefsvend, med hvem hun kæmper om sit Barn; een bider af al Magt Morderen i Armen; een Moder kysker det døde Barn; een fortvivler aldeles, og ikke blot Modrene, ogsaa Bedstemødrene søge forgjæves at værne om de Spæde — for-vandlede til Furier kæmpe disse gamle Kvinder som Fortabte; rundt om ligge Børnelig i Dyrger, Hunde staae stille og stikke Blodet af de store Blodpøle. Langt borte sees Maria med Joseph og her er det, at Rubbens' glade Tempera-ment slipper ud; høit oppe faaer det Luft i en Skare af Engle, der i Skyerne opføre nogle bachantiske Luftbanse over den hellige Families Hoveder og saaledes give deres Glæde over dennes Frelse tilkjende. Jeg forstaaer gennem dette Billede bedre end for de store Jagtstykker, som Rub-bens har malt deels alene deels sammen med Snyders, der er ham saa lig i Konstner-Land og -Billie, Tigerinden paa det store Jagtbillede forsvaerer sig som Moderen her. Han holder af at lade det dyriske Liv udfolde sine Kræfter i Kamp. Men han maler hellere Jagt end Krig, og selv hvor han fremstiller Slaget som i „Amazonelampen over Broen“ (i München), gjengiver han ikke dets Alvor, men dets voldsomt bevægede Liv. Han elsker kun Krigen som Kamp, ikke som Blodsudgydelse, og han elsker kun Kampen som den bedste Motion, der sprænger alle snærende og tyngende Baand. Hvad han i Amazonelaget har malt er som altid den friske stormende Kraft, den uimodstaelige Vælde i Hart, den blot-tede Guds Hvidhed og Friskhed, de blusfende Kinders Rødme, de nøgne Bryster og de braadne Pander, og de Moser, han hørte, medens han malte det, var det glade Kampstrig, der overdøvede alle Klager. Forlader han det faste Land og maler (som paa Pinakotheket) Folk i en Baad paa Søen, saa sætter han baade Folkene og Søen i den samme Sping-ning, som ellers Jagt og Kamp. Der er en saadan Mod-standskraft i de høie Volger, som skyde sig frem mod Baa-den, og en saadan Styrke til at bryde enhver Hindring hos de herkulisse Mænd, der roe, at man troer at see to paa samme Maade villende Væfener afrykte Dverfudet af deres Kraft i Brydning med hinanden.

Jeg kjender intet mærkvardigere Billede af Rubbens end hans Kermesse, som hænger for Enden af den lange Sal i Louvre. For at forstaae dette Billede maa man sammen-ligne det med de andre Fremstillinger af flanderste Gilder f. Ex. med David Teniers' største og bedste Billeder i Dres-den. Teniers er en Bondenovellist; hvad han skildrer er det glade Bondeliv, Dands, Trif, Spil, Gølkelystighed og Kolle-fest. Vulgair Jovialitet, sund Selvtillfredshed, Munterhed begrundet paa Frihed, Velvære og Lykke, paa en Phegma, der uden al dum Stoltthed er sig selv ganske nok, det er hvad han ser i Bondegildet. Ikke saaledes Rubbens. Han maler ikke paa denne Maade efter det virkelige Liv, han forfølger, griber og udfolder kun ved Hjælp af Virkeligheden den Idee, der undfanges i hans store Natur. Hvad han ved Bondegildet har søgt og seet er mere end Glæden, det er Drgiet og den sandfe-lige Ustjærlighed; hans Dandsere ere ikke Bønder, men Kan-nibaler. Det hele Billede larmer og brøler. Ordene vælte, Krutter og Røde gaee istykker, Mændene raabe og Kvinderne hvine, naar deres Dandsere løste dem høit i Veiret og svinge dem rundt under brutale Kys og Kavntag; Haaret flyver og Vinene lyse, de vældige Legemer tumble sig i en toilestas Dands, saa voldsom, som var den fremfaldt af en Trylle-sløite og ikke kunde høre op, før de Dandsende styrkede af Træthed. Her er ikke blot Velvære, som den kan findes hos velhavende og naifomme Huusmænd og Gaardmænd, disse Legemer have aldrig kjendt Savn, aldrig sat Kræfter til paa Arbejde. De ere omvendt i altfor høj Grad velnærede. Her er mere end løsladt Munterhed, grov Spøg eller plump Forlystelse; Menneffene her have aldrig kjendt Lov eller Dr-den, ingen Frygt for Straf eller Justits har nogensinde holdt deres dyriske Lyfter i Tømme, ingen Moral har kunnet trænge ind i deres Hjertes gennem alt dette Kjød, ingen Religion har avet dem gennem Magtbud eller Samvittighedsangest. De ere Elementarmennefester tilhøbe, og den Konstfule, hvis største Mester Rubbens er, har første Gang i Verdenshistorien

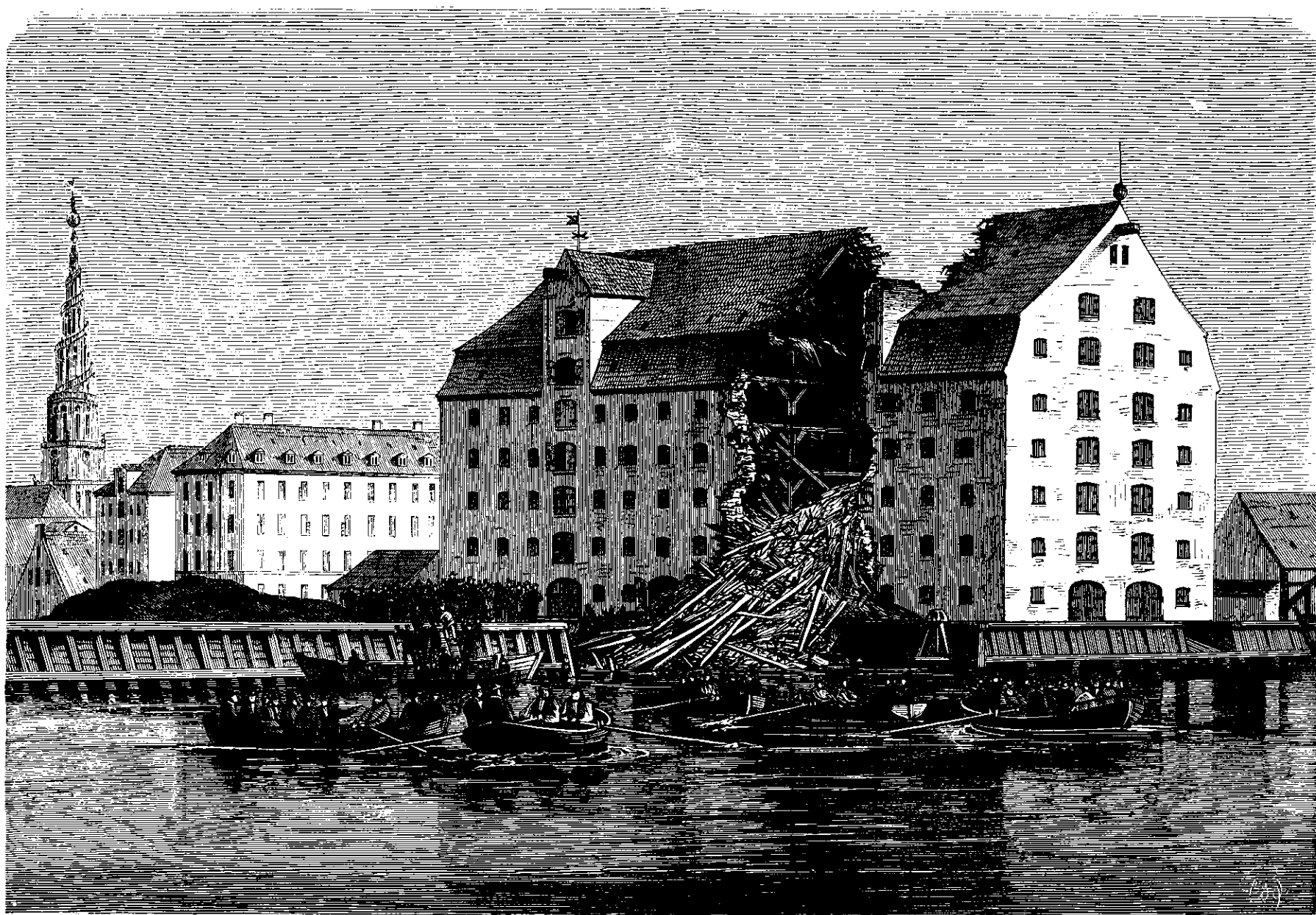
givet dem Form og synligt Udtryk. Og som Rubbens elsker det elementaire, animaliske Liv, og ynder at udbrede det hele Knippe af dyriske Drifter og Instincter, som Landslivet holder bundet og Conventensen holder nede og Samfundet stjuler, saaledes elsker og fremstiller han ogsaa, naar han bringer sit Skjønhedsideal paa Lærredet, allerhelst den frie Nogenhed. Men hans nogle Skikkelser ere ikke aflæbte Skikkelser. Deres Hødder have aldrig lidt Tryk af en Sø, deres Legemer have aldrig været snørte i snevre Klæder, deres Hud har aldrig været unddraget Lysets og Luftens Paavir-ning, og derfor disse Skikkelser bære Klæder, saa ere disse kastede om dem for at Hudfarvens Skjønhed kan forhoies ved det straalende, gule Atlafts Glæds eller ved Drapperiets røde Farve, men de bære dem hverken af Undføelse eller som Værn mod Regn og Kulde. Rubbens betænker sig, naar det passer i hans Kram, intet Dieblit paa at give Latona, med sine spæde Børn, Apollo og Artemis, paa Armen, den velbekjendte prægtige Nilasfeskjole paa, i hvilken de nederlandske Bruer paa hans Tid gjorde Figur.

Han respeciterer ingen Vedtægt og intet Emne; han vil kun Set: sandfelig fremstille den Idee, der staaer ham for Hovedet og svæver foran hans Sine. Han maler Victoria, der udriber Helten af Venus' Arme; men Victoria er endnu fjærdigere, endnu sandfeligere end Venus. Hans hellige Ca-tharina er en bred kolossal, tilbagebøiet kvindelig Skikkelse, som staaer paa det Hjul, paa hvilket hun led sit Marty-rium, men hun forholder sig ikke til Marterredskabet, tæn-ker ikke derpaa; det er en beruset Menade, som strutter af kjædeligt Velvære. Hun kaldes Catharina, og hendes Be-vægelser er en Himmelfart, med større Ret burde hun hedde den drukne Lykke paa sit Hjul. Det Kast, den Brid-ning, der betegner hendes Skikkelse, er den for Rubbens' Figurer eiendommelige, voldsomme Bevægelse. Det er den, som jager alt Kjælenskab ud af hans Fremstilling af Glæde eller Vælgst, og det er den samme, som driver al Adel og Høihed ud af hans Skildringer af Lidelse og Straf. Hans Svæver, der næbtes paa Maleriet „Adonis og Venus“, ere ikke de Kjærlighedens kjæle fugle, som man kjender fra de italienske Beda-Billeder, de bugte sig i heftige Bridninger, og de Fordømte, der paa hans mange Dommedagsmalerier styrtes ned i Afgrunden, lide ikke Straf for Skyld, men vaande sig i paa eengang grusomme og vellystige Væftninger og Fald.

Saa snart Rubbens gaar udenfor Portraitkonsten, i hvilken hans Evne til at gjengive det karakteristiske, reent individuelle Udtryk og fortælle den Enkeltes Historie i hans Ansigts Træk staaer uovertruffet, bekymrer han sig ikke om Andet end at faae sin Undlingsforestilling frem og lader al Charakteriseringen ligge. Naar en moderne Maler vilde frem-stille Paris' Dom, vilde han naturligvis først og fremmest stræbe ret skarpt og klart at vise den typiske Fortjællighed mellem den majestætiske Junos, den strenge Minervas og den henrivende Venus' Skikkelser. Rubbens har ikke denne Sorg. Han tager sin sædvanlige store, prægtige, nøgne, flamme Kvinde og maler hende fra tre Sider; seet fra Ryggen hed-der hun Juno, fra Siden Minerva, en face er hun Venus. Ja, hans Dommedagsbilleder — hvis Messias snart som Varn udstrækker Haanden med den freidige Seirherreglæde, der er saa underordnet og saa modsat Udtrykket hos „den sigtinstke Madonnas“ Barn, snart som fuldvoogen Athlet throner i sit Velbefindende som Verdensdommer — selv disse Billeder ere kun Paasud til at male den ene og samme yppige og store Kvindestikkelse, snart faldende som fordømt, snart stigende som frelst og salig.

En af de mange store Uligheder mellem Fortidens Konst og vore Dages berøer paa Forholdet til Emnet; i vore Dage søger Maleren at trænge ind deri, studerer det med national eller med sædelig eller med videnskabelig Interesse som Ar-chæolog, som Digter, som Psykolog eller Historiker, paa Renaisancetiden tog han sit Emne som det forelaa, og gjorde ud af det, hvad han havde Lyft til. Hvi ligger For-klaringen af hvad der hos de gamle Mestere under og stæder Mængden af Besuere saa stærkt: Uoverensstemmelsen mellem Emnet og Behandlingsmaaden. Thi Emnerne blive, medens Udviklingen foregaaer. Den bodfærdige Magdalene bliver i Tidens Løb fra den angrende Synderinde til den bedaarende Courtisane. En kristelig findet Tid afløses af en hedensk findet, men de bibelske Emner og de eengang vedtagne Legender vedblive at males — kun nu paa hedensk Viis. Denne Ma-lerens Uigegyldighed for Emnet er Marjag til, at næsten Alt, hvad der i Begyndelsen og Midten af dette Aarhundrede er strevet om „det hellige Maleri“, fra et æsthetisk Synspunkt er reent studt forbi. Den moderne Maler stræber at trænge ind i sin Gjenstand, forhandler med den og tilfætter kun altfor lidt sin svage Individualitet under Discussionen. Den gamle Mester behandler Gjenstanden cavalièrement, som et modstandsloft Organ for hans Idee.

Den sande Konstners afgjørende Egenkab er den, at han ved sin Konsts Midler udtrykker sit Livsideal. Hos den mindre Mænd er dette Skjønhedsideal snevert og begrændset, ikke en Opfattelse, men en enkelt Skikkelse. Han befinerer ikke i sin Konst hele Livet, men forelser sig i en enkelt Form af Skjønhed, som Philip

Tuteins Pakhuus, „den gamle Grynsmølle“, paa Christianshavn, efter Sammenskriftningen den 1ste October 1868.

Wouwermann f. Ex. forelsker sig i Hestens. Al Jorderigs Skønhed har for ham aabenbaret sig i Skikkelse af en Skimmel; han har seet den for sig bestandigt, har malt den om Dagen, drømt om den om Natten, været besat af den som af en Monomani. Paa Dresdens Galleri har han alene malt den 70 Gange. Han har malt den gaende, staaende, galopperende, springende, stielende, paa Forbenene, paa Bagbenene, bunden og fri, i Krig, i idyllisk Fred, græssende, ædende, drikende; vi see den blive sadlet, vandet, badet, ført til Hoppen, udførende alle naturlige Functioner, i Frihed, bereden, reden snart af Mand, snart af Kvinder, snart af en Kvinde og et Barn. Han maler Johannes, der prædiker i Orkenen, blot for at kunne sætte en romersk Rytter op paa dens Ryg. Hans Ideal er snevert, men han har et Ideal af Skønhed, Adel og Dristighed i denne hollandske stielende Hingst, og man har mere Glæde af en Kunstner, som ham, end af Nutidens lærdeste Maler. Men den store Kunstner gjør ikke som Talentet; han binder sig ikke til et enkelt hornet Ideal, men fremstiller i sin Kunst en Idee, udtaler med sin Pensel en ganske ny og oprindelig, men derfor ikke mindre sand Betragtning af Tilværelsen, der er simpel, enkelt, let at gribe. Dette er den store Lands dybe Originalitet. Enhver af Nanderne besvarer forskelligt det Spørgsmaal, hvad Livet er. Rembrandt svarer: Livet er Lys, Livets Kamp er Lysets Kamp, og Livets Tragedie er det kæmpende, i Hugtighed og Mørke værende Lysets Tragedie. Lionardo svarer: Livets Kilde og Bæsen er en hemmelighedsfuld, gaadefuldt Intelligens; dets højeste Form er den gaadefulde Skønhed som Udtryk for denne Intelligens. Veronese svarer: Livet er en Fæst og dets Væsen lægger sig for Dagen paa Dverfladen som Rigdom og Pragt ved det overdaadige Gjestebud i Sjøne Stikkelse med lysende blonde Haar, med en hudfarve, der staaer i Pagt med Sollyset, med tunge Drapperier af kostbar Brocade, med ædle Stene, med deilig Taffelmusik, med strammerede Lakeier, der lyde Gjesternes mindste Vink. Michel Angelo svarer: Livet er en Kraft, Gud er den Vældige, Menneket den Kraftige. Den sande Styrke er eensom. Kraften er kun hvad den er som eensom Kraft, som samlet, koncentreret, indadvendt Kraft. Meddeelsom er den kun som paa Billedet „Adams Stabelse“, hvor Adam ligger endnu som Leer paa Jordens Udfant og Gud kommer flyvende gennem Rummet, ledsaget og baaret af sine Engle, og berører Adams Finger, der slapt hænger ned fra hans matte og tunge Haand, med sin Finger, der er udstrakt i guddommelig Kraftfylde og Energi. Thi i dette Dieblik staaer Livet som en

elektrisk Gnist fra Gud over i Adam, der vaagnende hæver sit inderlige og veemodige Blit taknemmeligt imod Gud. Men ellers er hos Michel Angelo Kraften umeddeelsom, og Følelsen af Eensomhed forages allermest, naar han lader fremmede Figurer træde til, som naar han stiller Genier bag sine Profeter og Sibyller, og disse hverken see dem, agte paa dem eller meddele sig til dem. Ogsaa for Rubbens er Livet Kraft, men i Modsetning til Michel Angelos indadvendte, lidende, sig selv i Melancholi fortærende Kraft, see vi her den udadvendte, i Livsglæde og Naturberuelse sig opladende og ukladende Styrke. Hvilket er da Rubbens' Definition paa Livet? „Livet er i Kjødets, er Kjødets blomstrende Kraft, og Kjødets Sundhed og Hppighed er Livets Glæde.“ Men denne dyrtiste Livsfylde er ikke hvilende og nydes ikke i epikuræisk Ro; Blodet strømmer raft gennem Aarerne, alle Organer virke og bevæges uden Paust, men ogsaa uden Raft, den hele kolossale menneskelige Maskine er sat i mægtig Svingning. Denne Anskuelse er ikke den højeste — langt fra, kun en Daare kunde mene det, men den er saa omfattende, saa imponerende, i sin Ensidighed saa kæmpemæssig, og udført med saa overordentlige Søner og Midler, at den for Besluerens Bevidsthed for bestandigt knytter sig sammen med Rubbens' Navn. Hans Elever have omformet den dels i Retning af det Skønne, dels i Retning af det Hæslige; van Dyck bringer Rubbens ind under Skønhedens Lov og Begrændning, Joerdans er Rubbens, bragt ind under Kjødighedens og Sandhelighedens Doerdrivelse; men Rubbens er Geniet, er Opfinderen og Udtaleren.

Uerode den, som endnu ikke kjender Andet af Rubbens end den cyniske Munk paa Moltes Galleri og den med saa utrolig en Energi udførte gamle Abbed paa Christiansborg, har fornummet den Magt i Rubbens Pensel, der gjør, at man ikke med sin bedste Villie kan blive hans Billeder kvit, naar man eengang har seet dem. Man fornemmer den endnu stærkere, naar man, hjemkommen fra en Reise, lader sine Erindringer passere Revue og føler hvilken Rolle Rubbens spiller i dem. Hans Magt betager, hans Genie overvælder; selv naar man finder ham afstyelig og oprørende, paatrænger han sig imod Ens Villie. Heine sagde et sandt Ord da han skrev, at denne nederlandske Titan havde saa mægtige Binger, at han naaede Solen, kjøndt han havde Lønder af hollandske Oste hængende ved sine Been.

Og.

Sammenskriftningen af Tuteins Pakhuus.

I Torsdags otte Dage hændte her i Byen en Ulykke, som heldigvis ikke medførte noget Menneketils Tab, men afstedkom store Varesforraads fuldstændige Odelægelse. Begivenheden forefaldt i Grosserer Tuteins Pakhuus, der fra gammel Tid er kendt under Navnet „den gamle Grynsmølle“ og ligger paa Christianshavn mellem Strandgade, Gavnens, Canalen foran Bilders Plads og Dokken. Om trent Kloften ti om Formiddagen høstes et forfærdeligt Brag, et Par Heste kom færende med Vognen ud ad den aabne Port, og kort efter styrtede Midtpartiet paa en Brede af en Snees Alen ned i Grunden. Bygningen har naturligvis efterhaanden lidt under den Naade, hvorpaa den i Aarenes Løb er bleven benyttet, da betydelige Varesoplæg her altid have været samlede. Pakhuset var afdeelt i syv Loft; Sammenskriftningen begyndte paa det tredje Loft. En uigjennemtrængelig Røgsky og Støvmasse betog Udsigten, og i et forfærdeligt Chaos laae de forskellige Varer blandede mellem hverandre, deels paa Steenbroen, deels i Canalen, hvor et Par med Steentul ladede Pramme knustes af de nedstyrtende Mure. For Dieblivet tjente Pakhuset til Magazin for Sukkerraffinaderiet Phønig, Grossererne Tutein og Dyrland, Statsraad Holmblad og Oliehandler Olsen, som der havde Sukker, Korn, Raps og Høfrø opbevaret. Om Stadens Størrelse kan man endnu ikke have nogen bestemt Mening; men at den vil naae henad en halv Million Rigsdaler, synes at være udenfor al Tvivl.

Opløsning paa Gaaden i Nr. 471:

Lirader — ti Nader.

Døst af Tante Theodora, Mille i S., Frederik S. Ge i Be. Døst paa Børs af Dim...

Døde.

Statsraad Mendel Levin Nathanson, R. af D., D. M., forhen i en Aarrække Redacteur af „Berlingske Tidende“, † 6 October, næsten 88 Aar. (Hans Portrait og Biographi findes i vort Nr. 103.)
Dr. August Ferdinand Möbius, astronomisk Professor i Leipzig, † 26 September, 78 Aar.
General Pavia, Marquis af Novaleses, † 1 October af de Saar, han sit under Angrebet paa Broen ved Alcolea.

Udgivet af Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.

— Søndagen den 11. October 1868. —

Ugens Politik.

Den 8de October 1868.

Rigsdagen aabnedes Mandagen den 5te October af S. M. Kongen med en Throntale, der har fundet Gjenklang ikke blot overalt i Danmark, men ogsaa udenfor Hæderlandets Grændser. Kongen udtaler med Folkerepresentationens varme Tilslutning sin Forvisning om, at Rigsdagen deler hans Glæde i Anledning af Kronprindsens Forlovelse med Kongen af Sverig og Norges Datter, Prindsesse Lovisa. Han erklærer, at Landets indre Tilstand i enhver Henseende er tilfredsstillende, og at den private Virksomhed med Statens Bistand udfiller Landets rige Hjælpe midler, medens han dog tillige bebuder en Skat, der nærmest er bestemt til at dække de betydelige Udgifter til Forsvarsvæsenets Ordning. Med Hensyn til det nordflesvigiske Spørgsmaal siger Throntalen: „De fortløbige Forhandlinger, som den kongelige preussiske Regering allerede for længere Tid siden havde aabnet med Os om en Udførelse af den i Pragfredens Artikel 5 bebudede frie Afstemning af Beboerne i Nordflesvig, have hidtil ikke ført til noget Resultat. Vor Opfattelse af, hvad Retfærdighed og begge Staters velforsaaede Interesse fordre i denne Sag, er uforandret den samme, og Vi maae ansee det for vor første Pligt, ikke at medvirke til nogen Afgjørelse, som, uden at tilfredsstille Befolkningens Trang, kunde berede Riget fremtidige Vanskeligheder ligeoverfor en Stat, med hvilken det er bort Ønske at bevare et oprigtigt venskabeligt Forhold. Vi holde Os overbeviste om, at den kongelige preussiske Regering ikke kan andet end billige disse Hensyn, og Vi haabe, at det vil kunne lykkes, paa denne særlige Erkjendelse at begrunde den saa længe imødesete Overeenskomst.“ Det siges ikke, hvorpaa dette Haab støtter sig, og naar man læser Erklæringen i Grev Bismarcks Organ, „Nordb. Allgem. Zeitg.“, i Anledning af Throntalen, kommer man let til den Erkjendelse, at Haabet kun er svagt, og at Udtalelsen snarest maa betragtes som en Tilfjendegivelse af, at det reiste Krav fastholdes fra dansk Side. Det nævnte Blad kommer atter med den stammelige Insinuation, at de danske Love ikke skulde være tilfrækkelige til at yde alle danske Statsborgere, hvilket Sprog de end tale, kraftig Beskyttelse, thi de i Danmark bosiddende Tydsere alt for længe siden høit og lydeligt have erklæret denne Insinuation for Usandhed. Det blues ikke ved at sige: „Saavidt man kan slutte af de noget ubestemte Antydninger i Throntalen, maa man formode, at der er Tale om de Beskyttelsesgarantier, som skulde gives den tydske Befolkning, der maatte blive afstaaet tilligemed den danske, og Nødvendigheden af disse Garantier har den danske Partihistorie desværre kun skillet i et altfor klart Lys.“ At der i Pragfreden slet ikke er Tale om lige Garantier, er naturligvis ikke nogen Hindring for en Politik, der betragter Magt og Ret som censarerede Begreber.

I Frankrig have de officieuse Blade energisk sluttet sig til den danske Regerings i Throntalen udtalte Anskuelse, og de benyttede Leiligheden til at minde om, at den spanske Revolution ikke har forandret den politiske Situation, og at Frankrig, thiøndt det ønsker at bevare Freden, dog betragter de bestaaende Tractater som en Garanti, „der ikke ustraffet kan krænkes“. „La Patrie“ fremhæver i Anledning af Throntalen, at Frankrig selv vil respectere Pragfreden, men at det paa samme Tid vil vaage over, at den ikke bliver krænket af nogen anden Magt, og „La France“ siger: „Rigsdagens Nabning har givet Kongen af Danmark Leilighed til at fastholde sin Regerings Fortolkning af Pragtractatens 5te Ar-

tikel med Hensyn til den nordflesvigiske Befolknings frie Afstemning. Denne Fortolkning, som ikke falder i Preussens Smag, er endnu ikke bleven billiget, og de indledede fortløbige Underhandlinger have hidtil ikke ført til noget Resultat. Kongen af Danmark mistvivler dog ikke om at formaae den preussiske Regering til at gaee ind paa den eneste Afgjørelse, der baade staaer i Samklang med Retfærdighedens Fordringer og de to Staters velforsaaede Interesser“. Og i en senere Artikel, som er et Svar til „Nordb. Allg. Zeitg.“, siger „La France“ uden Dmsvøb: „Dersom der er Noget, der har lagt beklagelsesværdige Hindringer iveau for Løsningen af det fiesvigiske Spørgsmaal, saa er det ikke Danmark, man maa beskjylde derfor, men Preussen.“

General Prim har holdt sit Indtog i Madrid i Spidsen for Tropperne fra Andalusien, der havde leiret sig om Hovedstaden, og han blev modtaget med Begejstring. Her forefandt han Marskalk Serrano, hvem Generaljuntaen provisorisk havde forlenet med den øpperste Magt. Spaniens forhenværende Søfandt i Paris, Dlozaga, der var bleven opfordret af Serrano til i Forening med ham og Prim at danne en provisorisk Regering, har negtet at efterkomme denne Opfordring, og Triumviratet er saaledes endnu ikke fuldstændigt. Forbindelsen mellem Prim og Serrano har dog ført til Dannelsen af et Ministerium, og Halvøsen er idetmindste midlertidig roligt. Kgligheden vil vel heller ikke blive forstyrret, før den fremtidige grundlovgivende Forsamling tager fat paa det saa mislige Spørgsmaal, hvilken Regeringsform det spanske Folk for Fremtiden skal vælge, og dersom man vælger den monarchiske, hvem der da skal være Spaniens fremtidige Hersker. Her er det Skær, hvorpaa man let kan strande, da Partierne kun ere enige med Hensyn til det ene Punkt, at det skal være forbi med Bourbonernes Herredømme. De militære Ledere synes for Diebliffet tilbøielige til, i Overeensstemmelse med den i Cadix udfærdigede Erklæring, at give Folkesuveræniteten Tid til at kundgjøre sin Villie.

Paa Throncandidater har man dog ingen Mangel; Listen er allerede nu meget lang, den bestaaer af Prinds Alfred af England, Prinds Amadeus af Savoyen, Hertugen af Montpensier, Kongen af Portugal, Kongen af Belgien, Prinds Napoleon og Prinds Achille Murat.

Den landslygtige Dronning Isabella har nedlagt en i et lidenskabeligt Sprog affattet Protest mod Revolutionen i Spanien. I denne Protest antyder hun, at hun endnu venter Bistand af sin høie Allierede, de Francks Keiser, og paadrager sig saaledes en ny Ydmygelse, idet den franste Regering, der med paafaldende Iver kundgjør sit Forsæt ikke at blande sig i Spaniens indre Anliggender, lader „L'Etendard“ erklære, „at den eneste Allierede, som Frankrig kan have med Hensyn til de spanske Anliggender, er selve den spanske Nation, repræsenteret af den Regering, som den maatte vælge.“ Med Hensyn til den forjagne Dronnings Protest siger „L'Indép. Belge“: „Ulykken har altid Ret til Agtelse, selv naar Agtelsen er mindre forjænt end Ulykken. Men naar en Dronning, der bukker under som en Gjenstand for Alles Had, udtaler sig paa en bitter og hadefuld Maade, fremstiller sig som et Dydsoffer og Ihændehaver af alle Vrens og Moralitetens Traditioner, er det umuligt at forglemme, at man selv paa hendes Flugt har seet hende reise i samme Bogn som hendes Gemal og hendes — Intendant, med hendes Børn og hendes Skriftefader, der uden Tvivl vel signer dem i Hæng. Saa mindes man, enten man vil eller ei, den Sætning i Kundgjørelsen, „at Revolutionen griber forstyrrende ind i Familieforholdet, krænker Arnens Hellighed og kvæler al Dyd og Hæderlandskjærlighed.“ Man fristes

til at troe, at Rollerne ere fordeelte i den kongelige Caravane saaledes, at Kongen repræsenterer Familien, Marsforio Arnens Hellighed, Dronningen Dyden og Pater Claret Hæderlandskjærligheden. Iøvrigt er Exdronningen, der ikke medtog Krondiamanterne, i sin Landslygtighed forbleven i Besiddelse af den gyldne Rose, som hun har faaet af Paven paa Grund af sin rene Wandel, hvorfor hun ogsaa i sin Kundgjørelse mindes den hellige Fader med Taknemlighed.

Greven af Montemolin, der havde nærmet sig Spaniens Grændser, for at anstille Forsøg paa at gjenerobre sine Forfædres Throne, er vendt om, uden at foretage Noget. Man paastaar, at Carlisterne selv have raadet ham til at bortfjerne sig, fordi de mene, at hans Tid endnu ikke er kommen. Paa Slottet i Pau, hvor Dronning Isabella opholder sig, gjør man sig endnu steds Haab om, at Prindsen af Asturias skal komme til at afløse sin Moder. Man begynder alt at intriguere til hans Gunst, og i Revolutionens Leir betragter man den Omstændighed, at saamange af det gamle Dynasties Tilhængere med Tilfidsættelse af deres egen Værdighed stille sig til den nye Regerings Raadighed, som en Frugt af disse Intriguer.

Ifølge „La France“ opholder Benedetti sig i Paris efter at være vendt hjem fra en Udflugt til Corsica, og man veed endnu ikke, naar han atter vil begive sig tilbage til sin Post i Berlin. — I Begyndelsen af denne Uge vilde man vide, at de franste Kamre allerede skulde sammentræde i November Maaned, men nu forsikrer man med Bestemthed, at de først vilde blive indkaldte i Begyndelsen af næste Aar.

I Tydskland er der ikke foregaaet Noget, der har Krav paa særlig Interesse. Naar vi have sagt, at man i Berlin forbereder sig til Kamrenes forestaaende Nabning; at en af Polakker fra Gallizien bestaaende Deputation i disse Dage har begivet sig til Wien for at bevæge Keiseren til at aflægge det paa Grund af Landdagens Optræden forhalede Besøg i Gallizien, og at den meklenburgske Regering har ifinde at forelægge Kamret et Lovforslag, sigtende til at omforme den lovgivende Repræsensation saaledes, at Borger- og Bøndestanden vilde faae Afgang til Parlamentet, have vi omtalt Alt, hvad der fortjener Læsernes Opmærksomhed.

Man tillægger Ruslands Keiser den Hensigt, at forene de polske Provinde paa den venstre Weichselbred under en sælles Regering og at incorporere de paa høire Side af denne Flod liggende Provinde i de tilgrændsende russiske Gouvernementer. Saaledes vil det sidste Spor af Polens Selvstændighed blive udslettet.

Den Omstændighed, at adskillige tyrkiske Præster og Embedsmænd pludseligt ere blevene fængslede, har givet Anledning til Rygtet om Opdagelsen af en vidtforgrenet Sammensvørgelse mod Sultanens Regering. Dette Rygte har fremkaldt nogen Bevægelse i Constantinopel, men hidtil hviler der et tykt Slør over denne Sag, der især sysselsætter den offentlige Mening, fordi flere af de fængslede skulle staae i Forhold til visse Medlemmer af Sultanens Familie. Ifølge Meddelelser fra Wien, der dog ikke ere aldeles paalidelige, skulde det saakaldte „unge Tyrk“, i Spidsen for hvilket Kazyk Pacha staaer, have indgaaet denne Sammensvørgelse, hvis Formaal det var at styrte den nærværende Sultan og sætte hans Neveu, den eventuelle Kronprinds, Murad Effendi, paa Thronen. Blandt de fængslede Personer findes græske, russiske og østerrigiske Undersaatter.

Charade.

Naar mit Første er træt, og mit Sidste er blødt,
Paa mit Hele kan høiles saa sødt.

Bekjendtgjørelser.

Paa den Gyldendalske Boghandels Forlag er idag udkommet:

Smaastrykker

af Bjørnstjerne Bjørnson.
3die Udgave.

Indhold: Min første Fortælling (Thron). — Ej faarleg Friing. — Faderen. — Ørneredet. — En glad Gut. — Mellem Slagene (Skuespil i 1 Akt).
Pris: 72 Sk.

I alle Boglader faaes:

Lindbergs Bibeloversættelse.

2den Udgave.
Heftet 5 Rd. 48 Sk.; indb. 6 Rd. 80 Sk. à 9 Rd.
Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.

Udkommen er og faaes i alle Boglader:

Album til Postfrimærker

med Fortegnelse over de forskjellige Landes
BREV- OG COUVERTMÆRKER.
(udstedte i Aarene 1840—1867).

Anden foregede og forbedrede Udgave.
Elegant cart. Pris 1 Rd. 32 Sk.
Chr. Falkenberg's Boghandel,
St. Kjøbmagergade Nr. 17.

Foreløbig Prisnedsættelse.

Af Fortegnelsen, som udleveres gratis i enhver Boglade, fremhæves:

- Gjessing, Frederik d. VI's Regjeringshistorie, (3 Rd. 32 Sk.) 1 Rd. 48 Sk.
- Christian d. VIII's Regjeringshistorie, (2 Rd.) 1 Rd.
- Grundvig, Græsk og nordisk Mythologie, (1 Rd. 64 Sk.) 1 Rd.
- H. P. Holst, den lille Hornblæser, (64 Sk.) 40 Sk.
- Fortællinger og Sagn, (1 Rd.) 48 Sk.
- Sicilianske Skizzer og Noveller, (1 Rd. 40 Sk.) 48 Sk.
- Bloch-Suhr, Skilles og mødes, (3 Rd. 72 Sk.) 1 Rd. 32 Sk.
- Tholuck, Udvalgte Prædikener, (4 Rd. 24 Sk.) 2 Rd.
- Weber, Verdenshistorie, (3 Rd. 72 Sk.) 1 Rd. 48 Sk.
- Otto Schwartz' Efterfl., (Pilestræde 40).

En dygtig Musiklærer ønsker nogle Timer besatte; man henvender sig hos C. C. Lose, Gothersgade Nr. 11.

anbefaler i største og eleganteste Udvalg:

Psalmebøger

fra 64 Sk. til højere Priser. Navn paatrykkes gratis.
48. Store Kjøbmagergade, 48.
ved Siden af den Kgl. Porcellainsfabrik.

Tobakker fra L. Bønnelycke's

Fabrik i Fredericia
anbefales saavel en detail som til videre Forhandling
fra Hovedoplaget i Kjøbenhavn ved H. A. Møller, Krystal-
gade Nr. 18.
Fredericia 1868.
L. Bønnelycke.

Østergades Materialhandel.

Kryderier og andre Husholdnings-
artikler.
Chocolader og andre Delikatesser.
Alle Sorter Svampe.
Indenlandske og fremmede
Parfumer.

18. Østergades Materialhandel. 18.

Emil Sporré's Svampelager,

Hjørnet af store og lille Regnegade Nr. 1,
har atter modtaget en ny Sending af Toilet- og Vadske-
svampe, samt Vogn- og Badesvampe, alle prima Vare til
billige Priser. Ordre til Provindserne effectueres mod Post-
forskud.

Abonnement paa Illustreret Tidende, Tiende Aargang,

der er begyndt med Nr. 471, som udkom den 4de October 1868, modtages i alle Boglader og paa samtlige Postcontoirer i Danmark, Norge og Sverig for 2 Rd. Kvartalet, frit leveret.

I de tyske Stater modtages Abonnement paa Postcontoirene, og Prisen forhøies kun med den tyske Postafgift. For det øvrige Udland skeer Forsendelsen bedst under Korsbaand, hvormed er forbunden Forudbetaling i Kjøbenhavn, og hvorom nærmere Aftale træffes med Boghandler Gad, Vimmelskafte Nr. 32. Paa denne Maade leveres Tidenen i Storbritanien og Belgien for 10 Rd. aarlig; i Frankrig, Spanien, Schweiz, Italien over Frankrig, Holland for 12 Rd. aarlig; samt i Grækenland for 20 Rd. aarlig. Til de oversøiske Lande skeer Korsbaandsforsendelsen 2 Gange maanedlig, og Prisen retter sig efter Forholdene, f. Ex. Nordamerika 13 Rd., Sydamerika 14 Rd. 48 Sk., China og Australien 13 Rd. 64 Sk. aarlig.

FORLAGSBUREAUET I KJØBENHAVN.

(O. H. Delbanco. G. E. C. Gad. F. Hegel. C. C. Lose.)

Paa Undertegnede's Forlag er nylig udkommet og faaes i alle Nordens Boglader:

Huusmoderen.

Nogle Alvorsord til Kvinder af en Kvinde, efter Miss Muloch. 16 Sk. heftet i Omslag.
I Fyens Stiftstid. omtales denne Bog saaledes:
Hvad vi allerede tidligere have rost ved den berømte engelske Forfatterindes Afhandlinger om det huuslige Liv, finder ogsaa i fuldt Maal Anvendelse paa denne lille Bog, som med Alvor og Kjærlighed aabenbarer os Grundene til de mange Brøst og Skrøbeligheder i Familielivet, hvilke det især er Huusmoderens Pligt at raade Bod paa. Vi anbefale derfor alle Huusmødre denne vakre lille Bog og føle os forvisse om, at enhver retskaffen Kvinde vil yde Forfatterinden Tak for disse hendes Alvorsord i en saa vigtig Sag. Bogen er godt oversat og smukt udstyret; Prisen, 16 Sk., er billig.

Den Hempelske Boghandel.

Danske

Stearinlys Nr. 1 à 2 Mk. 14 Sk. pr. Pund,
Stearinlys Nr. 2 à 2 Mk. 12 Sk. pr. Pund,
fortrinlig Kvalitet hvide og meget drøie, naar 8 Pd. kjøbes gives 2 Sk. Rabat pr. Pund, anbefales fra Hovedoplaget i Krystalgade Nr. 18 hos Urtekræmmer H. A. Møller.
Ordres til Provindserne expederes prompte pr. Comptant og i god Emballage.

Aarsabonnenter paa «Illustreret Tidende», tegnede fra 1ste October d. A. i

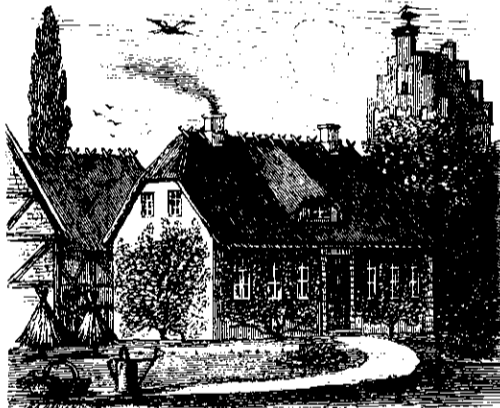
A. Hansens Boghandel i Odense,

erholde en med Læred overtrukken Papiulle, hvori Bladet kan forsendes uden at krølles eller paa anden Maade beskadiges.

Paa den Gyldendalske Boghandels Forlag er udkommet:

Den danske Husmoder,

en Veiledning for mindre Husholdninger paa Landet.

Indhold: Tjenestefolk. Husorden. Husmoderen. Folkenes Mad. Sygepleie paa Landet. Bagning. Brygning. At brygge Eddike. Mælkevæsenet. Vask og Strykning. Uldens Anvendelse til Husbrug. Horrens Anvendelse og Behandling. Faareklipning og Lammeslagning. Gaase-slagning. Kvægslagning. Svinetslagning. Lysestøbning. Haven. Syltning. Træfrugt. Ribsvin. Bier, Honning, Vox og Mjød. Hamp.
Pris: heftet 28 Sk.; i Papbind 36 Sk.

Paa mit Forlag er udkommet:

Alexander Vinet:

Taler over forskjellige religiøse Emner, oversatte af W. F. de Coninck. 80 Sk.

O. H. Delbanco,
Sølgade 20.

Barlemmer-Byazinther

og andre holl. Blomsterlæg — kun udsøgte Varer — anbefales fra mit Blomsterudsalg, Kronprindsensgade 6.

J. Olsen.

Prisfortegnelse forsendes franco, for Emballage be-
regnes Intet.

Livrente- og Forsørgelses-

Anstalten, under Garanti af den danske Statskasse.

I denne Anstalt erholdes:

1. Forskjellige Slags Livrenter fra 5 Rd. indtil 1000 Rd. aarlig; derunder Alderdomsforsørgelser.
2. Forskjellige Slags Overlevelsesser, ved hvilke een Person som Forsøger kan efterlade Overlevelsesser indtil et samlet Beløb af 2000 Rd. aarlig, dog saaledes, at en enkelt Forsørgt ikke kommer til at oppebære mindre end 5 Rd. eller mere end 1000 Rd. aarlig.

Overlevelsesser kunne erhverves enten ved Kapital-Indskud eller ved aarlige Indbetalinger.

3. Opsatte Udbetalinger ligeledes fra 5 Rd. indtil 1000 Rd. een Gang for alle, anvendelige f. Ex. til Udstyr. — Erhvervelsen skeer ved Kapital-Indskud eller ved Præmie-Betaling i et bestemt Antal Aar.

Alle Indbetalinger erlægges i Rigmønt til Anstaltens herværende Kasse, Udbetalingerne kunne ogsaa gjøres ved de kongelige Amtstuer.

Planer, Tariffer og Blanketter udleveres gratis paa Anstaltens Bogholder-Contoir, Havnegade Nr. 23, aabent hver Søndag Kl. 10—4.

Sammenlignende Oversigt imellem 3die Kvartal 1867 og 1868 med Hensyn til de til Livrente- og Forsørgelses-Anstalten gjorte Indskud (Kapital eller Præmier) og de fra samme udbetalte Forsørgelser.

Anstaltens frivillige Afdeling.
Indtægt.
3 Kvartal 1867. 3 Kvartal 1868.
For Livrenter af alle Slags 17177 Rd. 74 Sk. 19315 Rd. 36 Sk.
For eventuelle Overlevelsesser, saavel nye, som i Præmier for tidligere udstedte Policier 58948 — 61 — 54973 — 90 —

Tilsammen 76126 Rd. 39 Sk. 74289 Rd. 30 Sk.
Udgift.

Livrenter af alle Slags . . . 11178 Rd. 60 Sk. 10624 Rd. 86 Sk.
Actuelle Overlevelsesser 24306 — 41 — 25801 — 5 —

Tilsammen 35485 Rd. 5 Sk. 36425 Rd. 91 Sk.
Anstaltens pligtige Afdeling.
Indtægt.

3 Kvartal 1867. 3 Kvartal 1868.
For løvbefalede Enkepensioner 39682 Rd. 9 Sk. 42416 Rd. 49 Sk.
Udgift.

Løvbefalede Enkepensioner 14269 Rd. 30 Sk. 15693 Rd. 53 Sk.

Livsforsikrings-Anstalten

i Kjøbenhavn, under Garanti af den danske Statskasse.

I denne Anstalt kunne Forsikringer tegnes fra 100 indtil 10000 Rd., enten

1. paa Livstid, eller
2. paa et vist selvvalgt Aaremaal, og da paa en af følgende 2 Maader:
 - a) Forsikringssummen udbetales kun, naar den Forsikrede dør i Løbet af Forsikringstiden, eller
 - b) Forsikringssummen udbetales ogsaa naar den Forsikrede overlever Forsikringstiden (Forsikringer med Udbetaling i levende Live).

Erhvervelsen skeer enten ved Kapital-Indskud eller ved aarlige Præmier.

Alle Indbetalinger erlægges i Rigmønt enten til Anstaltens herværende Kasse eller til Agenterne i Provindserne, hvor saadanne findes ansatte; det sidste kan dog kun skee efter Anmeldelse hertil.

Planer, Tariffer og Blanketter udleveres gratis paa Anstaltens Bogholder-Contoir, Havnegade Nr. 23, aabent hver Søndag Kl. 10—4.

Sammenlignende Oversigt imellem 3die Kvartal 1867 og 1868 med Hensyn til de til Livsforsikrings-Anstalten gjorte Indskud (Kapital eller Præmier) og de fra samme udbetalte Forsikringssummer.

Indtægt.
3 Kvartal 1867. 3 Kvartal 1868.

For livsvarige Forsikringer, saavel nye, som i Præmier for tidligere udstedte Policier 64138 Rd. 69 Sk. 65497 Rd. 59 Sk.

For korte Forsikringer, saavel nye, som i Præmier for tidligere udstedte Policier 2099 — 53 — 2129 — 55 —

For Tillægspræmier 8 — 74 —

Tilsammen 66238 Rd. 26 Sk. 67635 Rd. 92 Sk.
Udgift.

3 Kvartal 1867. 3 Kvartal 1868.

Forsikringssummer efter Policier paa livsvarige Forsikringer 60300 Rd. • Sk. 39200 Rd. • Sk.

Forsikringssummer efter Policier paa korte Forsikringer 700 — • • 4000 — • •

Tilsammen 61000 Rd. • Sk. 43200 Rd. • Sk.

Ægte Angostura Bitter

fra Dr. Siegert i Angostura faaes i Flasker à 10 Mk. i Gothersgades Materialhandel Nr. 9.

M. L. Møller & Meyer.

Ægte Esprit de Valdemar

fra Apotheker Aarsleff i Præstø pr. Fl. 20 Sk., 2 Mk., 3 Mk., 4 Mk. og 7 Mk., erholdes i Gothersgades Materialhandel Nr. 9.

M. L. Møller & Meyer.

Ægte franske Parfumer

i original Emballage faaes hos
M. L. Møller & Meyer,
Gothersgade Nr. 9.

Udgivet af Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.